

SZÉPIRODALMI ÉS ISMERETTERJESZTŐ KÉPES HETILAP.

Kiadó-hivatal:

Kálvintér (előbb szénatér) 5-ik szám, I. emelet.

Ide intézendő minden a lap anyagi részét illető közlemény.

Előfizetési árak:

Egész évre..... 4 fr.
Fél évre..... 2 „
Negyed évre..... 1 „

A CSALÁD LAPJA megjelen:

minden vasárnap.

Németh Béla távollétében
a szerkesztésért felelős

ÖZORAY ÁRPÁD,
szerkesztőtárs.

Szerkesztőség:

Kálvintér (előbb szénatér) 5-ik szám, I. emelet.

Ide intézendő minden a lap szellemi részét illető közlemény.

Közlésre azánt kéziratoknál kérjük a papirnak csak egy oldalára írni!

A leveleket kérjük bérmentesíteni!

Kéziratok visszaküldésére nem vállalkozhatunk, azonban közlésre el nem fogadott kéziratok kívánatra két hétig visszaadottnak.

Az Isten haragja.

Elbeszélés. Irta Németh Béla.

(Folytatás.)

A dolgok ily állása mellett kimaradhatatlan volt annak elhatározása, hogy titokban egybekelnek, s csak miután ez megtörtént, fog Julcsa megjelenni anyja előtt, utólagosan kérve annak áldását a most már felbonthatatlan frigyre.

Julcsa még csak azzal nem volt tisztában, hogy mikép történhetik meg majd az esküvés egész esőndben, úgy hogy arról senki se vehessen tudomást, kivált oly kis helyen, hol őt mindenki ismeri.

Arra még csak távolról sem gondolt, hogy más vidékre kell ennek eszközölhetése végett Gyulával vonulnia.

Midőn egy napon Gyulát eziránt kérdezé, ez eléggé befészkelve érezvén már magát a leányka szívébe, arra nézve, hogy valamit kockáztathatna, egész nyíltsággal elmondta tervét.

— Légy nyugott, szerelmem, gondoskodtam én már mindenről. Multkori elutazásom célja ennek rendezése volt, azonban mielőtt ez megtörtént nem akartam neked szólni, azt hittem annál nagyobb, annál kellemesebb leend a meglepetés reád nézve. Most azonban, már egyéb nem hiányozván boldogságunkhoz, mint a komoly és szilárd elhatározás, el kell mondanom, hogy nem messze innen, a mátra-vidéken a világtól csaknem egészen elszigetelt bájos kis völgyet fedeztem föl, s azt a rajta levő kis házzal megvásárolván, az most már csak

ürnőjét várja. Hidd meg kedvesem, ez lesz a mi paradicsomunk.

— De hát esküvőnk hol fog megtörténni? — kérdezé Julcsa.

— A völgy szomszédságában, a hegység tulsó felén magános kápolna áll, melynek lelkészét már értesíttem a dologról. Mire odaértünk, akkorra a dispencziót is megszerezte, s így semmi sem álland útjában, hogy isten és ember előtt egyesüljünk.

Julcsa elborult kissé eme szavakra.

Nem tudta elgondolni, hogyan lehetséges az, hogy egy fiatal leány, egybekelés előtt hosszabb utra menjen szeretőjével.

Arra minden perczen kész lett volna, hogy kedvesével titokban megesküszik, de az, hogy e nélkül elhagyja anyját, kedvesével más vidékre menjen, mégis aggálylallyal tölté el lelkét.

— Nem jó lesz az, édes Gyulám, szólt mélahúsan. Mit mondanának arra az emberek, ha esküvőnk előtt elhagynám anyám házát, s követnélek idegen ismeretlen vidékre.

— Mi közük van az embereknek ami boldogságunkhoz, — szólt Gyula hévvel, — s mi közünk nekünk az emberek jó vagy rossz véleményéhez, akkor, midőn boldogságunkról van szó. Valóban nem értem aggályodat, szerelmem. Vagy talán nem volna már elég erős

szerelmed irántam, — folytatá tettetett megdöbbenéssel.
— hogy teljesen reám bízod magad?

— Szeretlek, kedves Gyulám, lelkem mélyéből. De mégis nagyon aggódom; nem tudom, valami szomorú sejtélem szállja meg szívemet, mintha valamely titkos benső szózat óva intene eme lépéstől, melynek szomorú következményei lehetnek.

— Ne aggódjál szerelmem legkevésbé sem. Oszlads el szivedből azt a képzelt sejtélmét, csak a bizalom foglaljon ott helyet. Meglásd, hogy boldogok, nagyon boldogok leszünk.

— Félek, kedves Gyulám, mégis nagyon félek.

— Szerelmem eloszlatja félelmedet, bízod reám, magad; becsületed megvéd mindenki ellen, s aztán meglásd a jövő boldogság kárpótolni fog mostani aggályaidért.

— Jól van kedves Gyulám, én bízom benned. Hiszen anyám után te vagy az én egyetlenem, akire támaszkodhatom.

Gyula karjába ölelte a leánykát, ki oly szép volt ebben a pillanatban.

Az istenben s kedvesében vetett bizalom átszellemtíé arczkifejezését, bár szívében mégis megmaradt némi nyoma az aggálynak, a félelemnek.

— Holnap reggel légy elkészülve, szerelmem, — szólalt meg Gyula rövid szünet után, — hajnalban, mikor még mindenki alszik eljövök ablakodhoz éretted, s akkor repülni fogunk boldogságunk édenébe.

Julcsa nem szólt, de kedvesén pihenő tekintete szó nélkül is megérteté azzal, hogy beleegyeznek.

Ezzel elváltak.

A koczka tehát elvettetett.

A szerelem legyőzte a fiatal leányka szívében az aggályt a félelmet; most már csupán a szerelem s a jövő boldogság előérzete tölté el egész valóját.

Annyi szeretettel csókolta meg este anyját, oly gyöngédséggel zárta őt karjaiba, mintha így akarna tőle búcsút venni darab időre.

Balogné azonban nem értette meg a néma beszédet s gyöngéden bár, de szokott módon búcsuzott el éjszakára leányától.

Nem tudta, hogy a búcsuzás hosszabb időre szól. Sejtelve sem volt a történéndőkről.

S így nyugodtan aludta az igazak álmát, midőn lepihent.

Nem így Julcsa, ki amint szobácskájába visszavonult, zokogva borult pamlagára és zokogott sokáig. Majd fölkel, s egyenkint vett búcsút boldog leánykora színhelyének minden egyes darabjától, gyermekkora édes emlékeitől. Úgy érezte magát, mintha azoktól most örökre búcsuznia kellenék.

Szive elszorult. Ismét az aggály, a félelem fogta el.

De aztan ismét megnyugodott. Kedvesére gondolt, s így eloszlatá szívében a fel feltolakodó aggályt és félelmet.

X.

Hantos Mihály uramra nagy nap virradt.

Olyan örömet hozott számára a levélhordó, hogy egészen megifjodni érzé magát, vére fölpezsdült, annyira, hogy a lakodalmast is eljárja, ha hirtelenében alkalom kínálkozik.

Vilmóstól kapott levelet.

Az elveszett fiu megkerült. Mikor bújában elbujdosott, céltalanul ment, amerre lábai vitték.

Igy került föl a fővárosba Budapestre, hol pár napi búsulás után elszánta magát, hogy búfelejtésül — dolgozik.

Alkalmat a dologra csakhamar kapott. Midőn egyszer

a főváros utcáin céltalanul barangolt, nagybátyának egyik jóismerősevel, Tabajdy Bálint gabnakereskedővel találkozott, ki amint megtudta, hogy mi járatban van, rögtön felhívta, hogy lépjen be hozzá és sajátítsa el az üzlet titkait, így aztán a munkában búját is felejté, meg saját jövőjét is megalapíthatja.

Vilmos elfogadta az ajánlatot, mire Tabajdy uram azonnal magával vitte őt lakására s nejeének, mint leendő üzletvezetőjét mutatta be.

A munka ment, mint a karikacsapás; Vilmos rövid idő alatt annyira beletalálta magát, hogy az öreg egészen el volt ragadtatva, s nem is késett a dologgal: reábizta az üzlet vezetését, a tekintélyes fizetés mellett az üzleti nyeresémből is kilátásba helyezve számára bizonyos részt.

Igy Vilmos már annyira vitte, hogy tekintélyes összeg pénze van a takarékpénztárban, mert költsége ugyszólván semmi sincs, miután Tabajdy uram házánál teljes ellátásban részesül, még a legapróbb szükségletei tekintetében is.

Ezt írta levelében, nagybátyjának.

Azonban irt még egyebet is: tudakozódott Julcsáról, ki mint a sorain átvonuló merengés mutatja, még most is szívében él. Kérdezősködök, hogy férjhez ment-e már, pedig remeg a félelemtől, hogy ennek megtörténtéről kaphat értesítést.

Az öreg Hantos megint gálába tette magát, s elment a levéllel Balogné asszonyomhoz, úgy gondolkozva hogy az a körülmény, hogy Vilmos most a maga emberiségéből lett urrá, talán mégis előnyt fog kivívni a leányka szívében a „cifra gavallér“ fölött, kiről ugyan semmi rosztat sem tudtak, de jót még annál kevesebbet.

Balogné asszonyomhoz belépve, azt zokogásban találta.

— Az istenért, mi baj komám asszony? — kérde Hantos úr. — Miért ez a siralom?

— Hagyja el komám uram, — sóhajtott Balogné — az az átkozott rosz leány!

— Kicsoda? meg ne ijeszszon komám asszony, csak nem a Julcsáról beszél?

— Vagy igen, megszökött az éjjel.

— Megszökött! — ismétlé elképedve az öreg. — És aztán szó nélkül.

— Minden szó nélkül, kedves komámuram. Hogy az isten büntesse meg gonosz csábítóját.

— Nohát akkor ismét vége mindennek, — sóhajtott az öreg Hantos.

(Folyt. következik.)

A bús leány.

Búban elmerülve a leányka,
Halvány arcát kis kezébe rejti,
Majd felébred merengésiből, és
Tekintetét egy képen felejté.

Kedvesének arczképe előtte,
Oly mosolygó, oly szép, mint az élet,
Néhol halványult meg csak festéke —
Csepjeitől ráhulló könnyének.

Ábrándozva suttozja a lányka:

Oh! szeress forrón, mint én szeretlek,
Váljék néma ajkad szózatossá,
És nevezz, mint egykor: kedvesednek.

Lásd, arcomról bűm a pirt elüzte,
A mosolygást elfeledte ajkam,
Könyeim szemem tüzet kiolták,
Minden hervadásnak indult rajtam.

Ah! de honnan jő e dal fülembe,
Minden hangja ugy lelkembe hatván,
Te veszesz részt az én gyötrelmemben,
Te dalolsz hát ily búsán, madarkám.

Kis éneklő hol tanultad e dalt?
Nem ilyenről zeng tavaszkor a lomb,
Vagy talán sóhajtásimból szötte
Vagy a bánat üldöz téged is, mondd?

Látom gyenge kebled felremegni,
Még búsabban hangozik az ének,
Szivem titkos húrja visszazengi,
Hogy neked is nagy a veszteséged.

Boldogabb légy nálamnál madárka,
Szól a lány, és foglyát elbocsátja,
Vigan száll az elhagyott párjához,
S ő zokogva dől le pamlagára.

Györgyi N. Irma.

A mindennapi életből.

— Novelette. —

Barna Sándortóla

Leder Muki igen híres gavallér volt: — különösen a nőcsábításban valóságos bravourjai voltak. Most is az uri — utcán sétál — bárha tizenkét óra, — hja, ilyenkor jönnek haza az iskolákból, a varróműhelyekből, a masamód boltokból a leánykák, s azokat kell fixirozás alá venni, hátha — hanem hm! Vigyázn! Ép a korona utca sarkáról csavarodott be egy kékszemű, szöszeke teremtés: — illő positura!

A leányka, — minthogy tavasz volt — egyszerű karton ruhát, szalma-kalapot viselt: — s kezében kalap forma csomagot tartott. Midőn Muki előtt elhaladt, véletlenségből leejt. A gavallér nyomban fölemelte, s minthogy kissé sáros lett a papír: — batiszt kendőjével megtörülve, átnyujtá:

— Tessék kisasszony! — Hála Isten semmi baja sem történt.

A leányka elpirul, — hisz még alig tizenhét éves, s halkán rebeg valami „köszönöm“-félét.

— Semmi köszönnivaló — feleli Muki — csak lovagias kötelességem teljesítem. — Kisasszony — folytatja a kigyóternél — merre szándékszik utját venni?

A leányka még jobban elpirult, s szemlesztve válaszolá, hogy a kecskeméti- aztán a stáció utcán.

— Ah, mily véletlenség! Én is arra lakom. Megbocsát, ha önnel tartok?

Persze a szegényke nem ellenkezhetett, s hagyta a bőbeszédű gavallér által kísértetni magát.

— Kalap van ebben — kérdi később Muki a csomagra mutatva.

— Igen, az.

— Így tehát a kisasszony bizonyára kalapárusnénál dolgozik?

— Ugy van.

— Ha szabad volna tudnom kinél, mert édes anyám számára szeretnék csináltatni egyet.

— Lenkei Teréziánál a váczi utcában.

— Köszönöm. Holnap mindjárt el is megyek.

Alázsolgája kisasszony!

A leányka válaszolt valamit, aztán tovább sietett. Mi nemsokára kísérik, csak Muki néhány szóból álló magánbeszédét hallgatjuk meg:

— Ismét van tehát egy „arany — halacska“ — hálóban! Hogy fognak ezért irigyelni a casinóban, ha elmondom! Bizony csinos összegbe is fog kerülni ez a lány; — de — biztos győzelem! — Holnap kapom meg havi-pénzem hazulról; délután mindjárt Lenkei-néhez megyek kalapot csináltatandó, — miközben a dolgot úgy intézem, miszerint egyedül maradhassak a matrónával. Ekkor tiz — húsz forintot nyomok a markába, — s bevallom, hogy én azt a leánykát szeretem, már most hát legyen rajta, hogyha ismét eljövök: magunk maradhassunk . . . Nehány napig oda járok, egyszer szerelmet vallok, — s aztán — következik a „tableau!“ . . .

A gavallér erre kétszerte feszesebb léptekkel ment a „Szikszay“-ba.

A kis varróleány pedig a stáció utca egyik külső házában állapodott meg.

Mielőtt belépett volna, öltönyeit megigazitotta; — úgy látszik, valaki lakhatott ott, akinek — tetszeni akart!

Belépve az udvarra, balra tartott. Alig ért azonban annak közepére, midőn az egyik ajtó kinyílt, s azon borotváltképű, jól megtermett, tizenkilencz — húsz éves ifju jelent meg. Valóságos példányképe volt a józsefvárosi középosztálybeli ifjaknak: — ügyetlen minden mozdulata, de arca jóságot sugárzó.

— Jó napot Marika, — szólta, amaának kezét megragadva, — amiért az nem is ellenkezett, sőt mosolyogva tekintett reá. — Elfáradt ugy-e, amig idáig jutott? — No, jöjjen csak be, szobájába: — beszélni akarok magával.

Ezzel másik ajtót tárt föl előtte, melyen aztán mindketten bementek. Konyhácskában voltak. Onnét a szobába értek. A szoba egy ablakkal birt a kertre, s butorzatát egy ágy, — középen asztal, — három szék, a falon függő két szentkép, tükör és az ablaknál álló varróasztalka képezé.

A legény letült, a leányka szemben foglalt vele helyet.

— Mariska! Tudja, hogy én magát el akarom venni, ugy-e? No — látja, groszppapa is tudja, és azt mondta: Lulu jól teszed, mert Mariska jó leány, tud dolgozni, aztán meg szép leány! — Te ugyan csunya ember, de becstületes ember vagy. Majster Pmuck is mondotta groszppapának, hogy csak iparkodjam, és még nekem is lehetnek legényeim! Most hát kérem magát, hogy ha akar feleségem lenni: beleegyez-e, hogy a lakodalmat megtartsuk októberben?

A leányka felelet helyett megcsókolta a jószívű kötélverő ficzkó homlokát.

Az csupa boldogság lett erre.

— De én már most hagyom magát ebédelni, — alázatos szolgája!

Fölkelt s eltávozott.

Mariska ezután behozta már a konyhába készített ebédjét, mely az öreg Háni, a házmesterné szokott hozni a közeli vendéglőből.

A varróleányka árva volt.

Anyját, apját kis gyermekkorában veszté el; — testvérei nem voltak, s a falujabeli módos földesur vette magához. Tizenhároméves koráig iskolába járatta, — ekkor azonban ide, Lulu nagyapjához: — Ziegler Ven-

Mikor a cselédek magukban vannak. (Szövegét lásd a 150-ik oldalon.)

delin urhoz adta, aki aztán Lenkeiné asszonyságnál szerzett a leánykának alkalmazást. A földesur fizette érte a költségeket.

Evés közben is azért gondolkozott Mariska! — majd pedig a hallottakon merengett el. „Oh Istenem! — tehát ily boldoggá tettel, — biztos jövőm lesz! — Vajha mindezeket meghálálhatnám Lőrinczy urnak, ki nélkül bizonyára elvesztem volna. — Szegény szülőim! Ti látjátok gyermekeitek boldogságát: — ti is inádkozzatok érte istennél.

Oh, a szerencsétlen, ha tudta volna, micsoda kigyó veté feleje fulánkját ama fiatal ember képében; — de Ledér nem is jutott eszébe. S az most szét akarja dálni egy ártatlan hájadon boldogságát, jövőjét, becsületét, — mindenét! . . .

S miért? — nyomorult élv-vágyáért!

Oh az ilyenek érdemesek az emberiség megvetésére! Hanem ez nem történik, — ellenkezőleg — ezekből lesznek a nagyságos urak!

Hja, civilizálódunk! . . .

A maglaji merénylet (Szövegét lásd a 150-ik oldalon.)

II.

Muki megkapta havi-pénzét, 200 fit volt. Leder sztlói gazdagok voltak, az alföldön nagy kiterjedést vagyonnal birtak.

Délután három óra tájban beállított Lenkeinéhez. A boltban találta, s az elhízott, tiszteletreméltó asszony-ságon kívül még Mariska volt jelen.

A leányka föl sem mert tekinteni munkájáról.
— Asszonyom — kezdé a gavallér beszédét, —

szeretnék önnél a legutósó párisi divat szerint egy kalapot csináltatni.

— Igen szívesen; — mintákkal szolgálhatok?

— Jó lesz, de én rövidlátó vagyok s itt homályos van, ha volna talán világosabb helyisége?

— Oh, hogyne; tessék csak követni.

Ezzel egy szomszéd szobáskába vezette, mely még sötétebb volt.

Muki itt husz forintot nyújtott át Lenkeinének, s az átadott mintákat az asztalra tette!

— Asszonyom! Én önnek őszintén bevallom szán-

dékomat, mely idevezett, — én szeretem az ép most boltjában levő leánykát. Nem kell nekem kalap, szívesen megfizetem annak anélkül is az árát; csak hagyjon magunkra, ha ezután idejövendek.

— Jól van uram! Én szívesen beleegyezem, — felelé érzékeny hangon a kalaposné, — mert szeretem, ha leánykáimnak jó pártfogói vannak! Oh mert hiszen annyian is ismerik az öreg Lenkeiné jóságát!

Bucsuzóképen ennyit mondott a jószágáról ismert matrona:

— Holnap délután ilyen tájban tessék eljöni . . .

Muki eljött. Kabátja hajtokájába két szép rózsza volt tűzve. Lenkeiné nem volt otthon, valami dolga akadt a városban — ahogy ezt Mariska adta neki tudtára.

Muki azt mondta, hogy megvárja, s ha a kisasszony megengadi: — nézni fogja munkáját.

A leányka ép rózsákat illesztett az elkészítendő kalapra. A gavallér átnyujtá az ő természetes virágát?

— Mit gondol, — talán ez jobban illenék oda?

Mariska elfogadta, — hisz — gondolá magában — akik a virágokat szeretik: — azok jó emberek lehetnek!

Egy óra múlva megérkezett a kalaposné.

Midőn meglátta a két rózsát a leányka hajában, csodálkozva fölkiáltott:

— Jaj de szép virága van Kovács kisasszony; Hol vette?

Mariska minden titva nélkül válaszolá; — Ez az ur adta!

— Igaz, — bocsánat, — szabad becses nevét kérdenem, — fordult most Mukihoz.

Az megmondta.

Ezután még néhány pillanatig maradt a boltban, aztán eltávozott.

A varróleányka a kapott virággal ment haza.

Lulu ezt mindjárt észrevette, s kérdé, hogy kitől kapta?

— Egy fiatal embertől; — felelé, itt már elpirulva.

— Jaj Marika — ne fogadjon többet senkitől semmit, akit nem ismer: — mert ez nem jó uton jár ám!

A leányka el nem tudta képzelni magában, hogy miért nem, s kezdte nagyon faragatlanak látni — Ledérrel szemben — a becsületes kötélverőt.

Szobájába érve, a rózsákat lenyomta imádságos — könyvébe, — s lefeküdvén, — a délutáni ifjuról álmodott szépeket . . .

Tehát a csábító már kezdi! . . .

(Folytatása köv.)

Mikor a cselédek magukban vannak.

(Képpel a 148-ik oldalon.)

Jó dolga van a cseléd-népségnek mikor egyedül érzi magát, mert a munka, például a takarítás sem oly sürgős, mint mikor ő nagyságáék honn vannak, aztán meg kedvükre el-el is pajzánkodhatnak órahosszat.

Sikerült képtünk ily jelenetet állit előnkbe: Jean ur kedvteléssel nézegeti a Ludmilla kisasszony által mutogatott fénykép-albumot, és szája mosolyra huzódik, midőn az albumnak az a lapja fordul, melyen a nagyságos asszony tiszteletet parancsoló kifejezésű arcképe van.

Azonban hirtelen megjelen a kép eredetije is, s az ajtóban hallgatja Jean és Ludmillának felőle folytatott élénk társalgását.

A maglaji merénylet.

(Képpel a 149-ik oldalon.)

A maglaji merénylet a boszniai megszálló hadjárat történetében több okból igen fontos szerepet fog játszani. Először is véres jeladás volt arra a küzdelemre, melyet mérvadó helyen nem föltételeztek; másodsor élesen jellemzé hirtelen fölmerült elleneink bestiális hadviselés-módját, harmadszor fájdalmasan érintette a sziveket a sok derék és bátor ifju iszonyatos halála, s ez az érzés oly hatalmas volt, hogy még ma is megrezegteti a szívek hurjait.

A kis zarnok.

(Képpel a 152-ik oldalon.)

Még alig feléves, s máris oly nagy zarnok a bété hogy mamája sokszor alig bír a kis daczossal.

Mindent hamar megun, mindig ujjabb-ujabb vágyai támadnak, mintha bizony már ő is értené a változatosságot.

Mikor aztán már nem bírnak vele a házban, betűtetik szépen a függönyös toló-kocsiba, s legörgetik a parkba, melynek lombos árnyékában elég látnivalója akad bétének is.

A kocsi fölött maga a mama örködik, mert mindamellert nagyon szereti a kis makranczost, hogy is ne! hiszen az az ő első, egyetlen magzata.

A gyermek aztán olyan szépen elnézdeli a lombokat, kis kezeivel úgy eviczkél, mintha mind egyszerre magához akarná huzni a zöldelő ágaikat.

Hát mikor a fényes napsugár itt-ott áttöri magát a lombok zöld éjszakáján, s enyelegve játszadozik a kis ártatlannal, hogy kapkod utána, majdnem kiugrik a kocsi kosarából.

Aztán megzendül a bokor, bájos dalt zeng a kis madár, mire a bété elcsöndesül, öntudatlan áhitattal figyelve a bájos dallamra, mely bizonyára szebb is, mint a dada dudolása.

A mamácska pedig ilyenkor elgondolkozik.

Ábrándokba merül. Napernyőjének hegyével a homok-talajba szereteteinek nevét karczolja, s aztán boldog elégtől sugárzó tekintetét az elcsöndesült bétére függeszti, mintegy lesve annak gondolatát.

Egy pillantás a posta-láskába.

(Képpel a 153. oldalon.)

Vidéken minden eseménynyé válik, a véletlentől elhaladó szekér, az uton végig ballagó mesterlegény dala, a falusi fiatalság veszekedése; sőt vannak napok, midőn valamely madár átrepülése is kedvesen fogadott tárgyat képezi a szemlélődésnek, természetesen más, nagyobb szabásu tárgy hiányában.

Hja, a vidéken nem olyan nagy a változatosság, mint a fővárosban, hol minden órának, ugyszólván minden percnek megvan a maga eseménye, története. Aztán maga a társas élet sem nyújt annyi szórakozást, mint itt, hol a színházak, estélyek, kirándulások, stb. közt

lehet válogatni naponkint, a tarok, vagy tartli, vagy épen whist-társaságokat a kávéházakban nem is számítva, hát még a Kiss Ferencz uram „makk hetes“ csárdája a kerepesi-uton, hol mindennap oly válogatott társaság szedelődzködik össze a művészet és irodalom képviselőiből, kiket Zsófi kisasszony szép szemének ragyogása mellett, gazd'uram jó bora és magyaros konyhája is csábit.

Nem az uradalmak, de az elszigetelt udvarok, s erdészségek tudják nagyon jól, mi a magánosság. Az ujság gyakran elkésve hoz az atyának hírt a világ folyásáról, míg a divatlap a hölgyeknek nyújt bepillantást az egész világon uralkodó divat birodalmába. Azonban egészen másnemű elragadtatással ülvözik a baráttól, rokontól, vagy épen a fővárosból érkező levelet.

Elérkezik a postanap, azaz a cigány elhozza a táskát a legközelebb eső állomásról mert a papa lovai nem mindennap állnak készen a postai szolgálatra. Például megkezdődött a kaszálás; Pista nem lovagolhat be a városba. Azonban ennek is megvan a maga jó oldala! Máskülönben már reggel a papa személyesen veszi kézhez a posta-táskát, s egész tisztelettel várakozik a leányka, ha vajjon fáradt-e az ő érdekében is a posta. Ilyenkor azonban mindenki el van foglalva, s Éva leánya áll legközelebb a posta-táskához. Sietve feljő a kertből; a kalap még fején s nem törődve azzal, ha a könnyű nyári ruha összegyűrődik, ideiglenesen helyet foglal az ablak párkányán. Egészen különös érdekeltséggel merül a postatáska tartalmának szemlélésébe. Levelet vár? fel van erre jogositva? Talán maga sincs azzal tisztában; azt azonban bizonyosan tudja, hogy a jogász bácsi, kivel a főerdésznél quadrillet tánczolt, sok más szép dolog közt levélről is beszélt. A leányka néhány tudományos kérdést terjesztett elébe, melyekre a válaszadás minden esetre elég fontossággal birt arra nézve, hogy levél tárgyául szolgáljon. S aztán a levél a tapintásról ítélve, vastag és kemény; bizonyosan fotografiáját küldi a papa — nem, a leányka számára; hiszen a levél is hozzá van czímezve!

Most már biztonságban van tőle a levél-táska. Valamely csöndes lugasban tanulmányozandja a levél tartalmát, s aztán míg a papa a fárasztó kaszálás után levelezését átolvassa, gondolkozni fog a jogász bácsiról, s arról, hogy mily férfias bajusza van, és hogy mikor teszi le a vizsgát, mikor lesz aztán tudorrá, s aztán tovább, az ifjuság arany-álmairól és a szerelemről.

Mi minden bájos dolgot is nem foglalhat magában a posta-táska.

Enyhe szellő.

Enyhe szellő surran át a fákon,
Kis madárka zeng a lombos ágon; —
Erdő s liget viszhangzik a dalra . . .
Susogás kél mindenütt a zajra.

Erdőszélben barna kis lány lépdél . . .
Kis kezével gyöngyvirágot tépdél;
Mindig beljebb-beljebb megy a zajra;
A madárdal a sűrűbe csalja.

Törbe akadt. — Jaj Istenem! vége,
A virágot most hiába tépte . . .
Csalfa legény terem ott a zajra,
Nagyot nevet erre a kis bajra.

Enyhe szellő surran át a fákon,
Kis madárka zeng a lombos ágon;
Hajlik az ág a szerelmes párra,
Alkonyat száll a költői tájra.

Szabó Géza.

Kedély-hangok.

I.

Letűnt reményem fényes csillaga
Letűnt reményem fényes csillaga,
Midőn a sors tőled elüldözött,
S mit elhozék emlékeid között,
Csak egy mi él, szívemnek bánata.

Ugy gondolok rád, mint a száműzött
Letűnt reményem fényes csillaga!
Ki azt hívém — az óra már ütött . . .
S im ez csak hajnal-álmom, az vala.

Fáj most ez is, hisz álmom megcsala:
Mert még ez is játékot, azt üzött.
Letűnt hiszen reményem csillaga
Veled, midőn a végzet száműzött.

Csak egy, mi néha megvigasztala,
Hogy szived engem még se száműzött;
S az lettem néked én — e száműzött:
Letűnt reménynek hulló csillaga.

II.

Olyan legyen szived . . .
Olyan legyen szived,
Milyen az én szívem:
Mely egyet — tégedet
Sirig szeret hiven.

S olyan szerelme is,
Milyen a szívemé:
Mely egyhez nem leszen
Te hozzád hűtlenné.

Olyan legyen szíved,
Milyennek gondolom:
Ugy engemet szeret
Szíved kis angyalom.

S olyan szerelme is,
Milyennek képzelem:
Ugy boldog nem lehet
Mással — csak én velem.

Judith.

A kis zsarnok. (Szövegét lásd a 150-ik oldalon.)

Egy pillantás a posta-táskába. (Szövegét lásd a 150. oldalon.)

HÖLCY-ROVAT

E rovatunkat minél változatosabbá óhajtván tenni, felkérjük t. olvasónőinket, hogy a divat, női munkák háztartás szóval a női munkakörébe vágó utasításaikkal, közleményeikkel lapunk e részét gazdagítani sziveskedjenek!

Megbízásokat apróbb czikkok, kézi munkákhoz szükséges dolgok stb. beszerzésére szívesen elfogadunk s pontosan teljesítünk minden díj nélkül!

A divat köréből.

1. Utcái öltözék öves paletot-val.

Sétatereken, valamint utcán nem lehet kényelmesebb valami, mint a ruha és paletotból álló, azonnal anynyira megkedvelt öltözék. Mintánk két vászonból készült, s tetszés szerint készíthető könnyebb vagy nehezebb gyapju szövetből is, s a hidegebb napokra flanellbéléssel látható el. A díszítés az öltöny szövetéhez aránylik; gyapjuszöveteknél paszomány, rojt vagy tűnle alkalmazható.

Az egyszerűen díszített rövid ruha egy elő-, két oldal- s egyenes hátsó részből van összeállítva, melyek a nagysággal megfelelően szabandók. Az alsó szegély széles vont szövet-fodorral környeztetik, mely tetszés szerint hozzá vagy reá illeszthető; a fodron plissé s himzett-szalag egészítik ki a díszítést. A hosszú paletot, a ruha szövetéből készítve, s annak megfelelően elő és alsó részén tűnléssel és himzett-szalagokkal díszítve, előrészből, oldalrészből és kétrétben összehajló hátrészből áll. A mell-részek meglehetősen lenyulnak, s részben a négyszögű nagy zsebek által födtenek. A hosszú sima ujjak tűnléssel és himzett szalagokkal díszített hajtókával láttatnak el. A nyakkört hasonlóan díszített gallér övezi; ez egészben szabatik, s gyapjuszöveteknél hasonlított könnyű béllel láttatik el. A paletot derék banbőr- vagy a szoknya szövetéből készült öv tartja össze, az utóbbi erős béllel láttatván el.

Gyalog sétákra és hegyi utakra különösen alkalmas ez a diszes öltöny, s ily esetekre a ruha szövetéből készült hasonló szalagokkal és csillagvirágcsokorral díszített capote - kalap igen előnyösen használható.

2. 3. Utcái öltözék fichu-köpenyekkel.

Ezt az öltözetet maga a szövet teszi egyszerű, vagy diszes öltözetké, míg díszítése úgy ifjú, mint éltettest hölgyek által viselhetővé teszi. A 2. képlet ezt finom gyapju szövetből, míg az előrészt (3. képlet) battisztból készítve tűnteti elő. A ruha alsó szélét, valamint a hosszú princess-ruhát, fejfelül fölvart szövetre dőzet környezi. A tunika elő- az oldal-varrásban könnyedén felborzoltnak, míg az alsók domborúan vétetnek föl. A domborulat alatt tetszés szerint oldalt lefüggő keskeny szalagcsíkok alkalmazhatók, miáltal az öltözék határozottan divatos külsőt nyer. A princess-tunika elől egész hosszában gombokkal záródik. A köpenyke, mely könnyen előállítható

1. sz. Utcái öltözék öves paletot-val.

pelerin-részből áll, hosszú elő-véggel s úgy feketében, mint homlokszinben készíthető; ez elő és hát-részben két különböző díszítéssel van előtűntetve. A 2. képlet azt kashmirből, egy széles, három összefutó keskeny és szintén ilyen fej gyanánt szolgáló csipkével díszítve

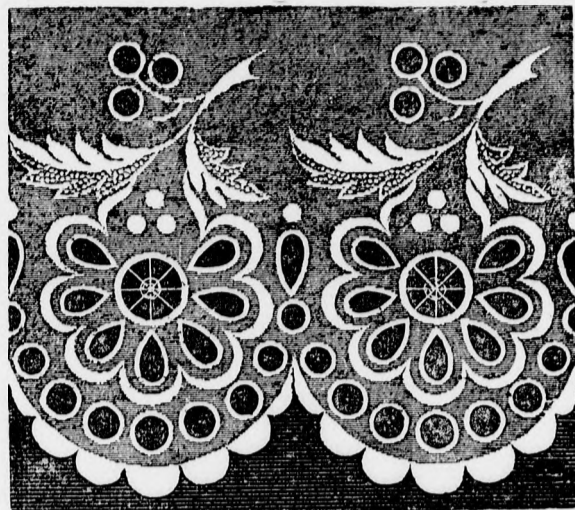
2. sz. Utezi öltözék fichu-köpenyekkel.

tünteteti elő. A 3. képlet ellenben az előrészt egymásba-varit hoszú végekkel, nyers selyemből, tarka himzéssel gazdagon díszítve mutatja.

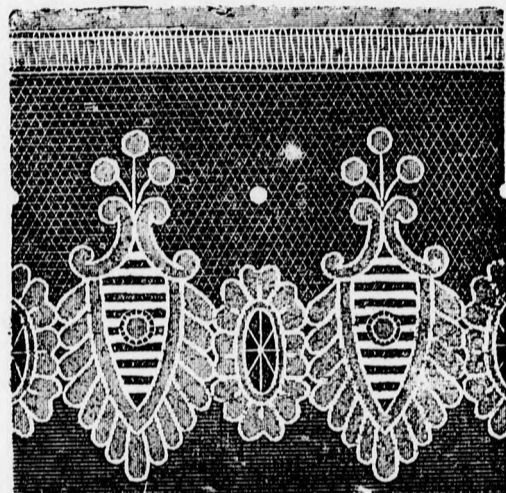
A capote kalapkához a kedvelt „Stuart-Mária“ alak használtatik. A hajon fekvő szélt gyöngysor, míg a kis strucz-toll és hoszú virággaly a főt díszíti. A kétszinű kötőszalagok oldalt, vagy az az áll alatt összevarratnak.

3. Szegély tűlhimzéssel. A szegély készítésnél a tűlre mull helyeztetik, miáltal a minta is hozzájárulván csipkeszerűvé lesz. A képletnél a levél-szerű arabeszk kösépen szálkástűzdeléssel töltetik ki, mely alatt a szövet kivágatik.

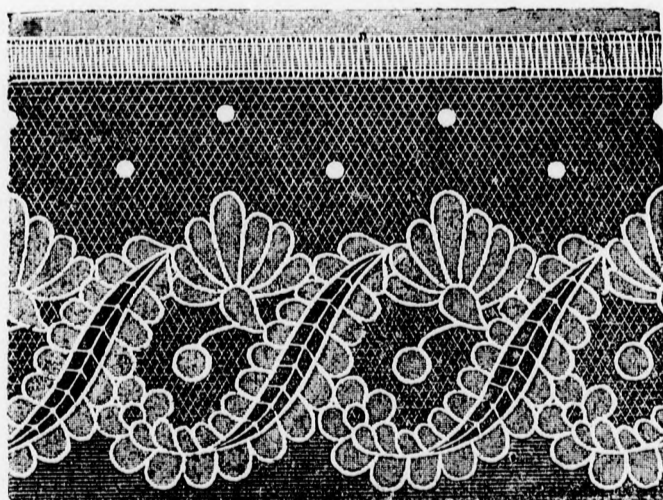
4. Szegély fehérhimzéssel. A jelen minta egyszerű formánál fogva különösen a sűrű szöveten való kivitelre alkalmas, mint shirting, chiffon vagy vászon s épen ezért pongyola-tárgyakra, alszökönyákra, nadrágokra stb. alkalmazható. A 40. sz. kötőfonál elég erős a hímzéshez, míg a fonatok (120. sz. czérnával eszközlendők.

3. sz. Szegély tűlhimzéssel.

4. sz. Szegély fehérhimzéssel.

5. sz. Szegély fehérhimzéssel.

A száj nyitvatartásáról.

Az alsó rajnai közegésségügyi egylet m. évi közgyűlésén érdekes előadást tartott Sander tanár a természetets szellőztetéséről.

Érdekesnek tartjuk a tudós tanár kitűnő értekezésének következő részét megismertetni:

„Kezeim közt van — mond többek közt Sander — egy angol könyvecske, amely már hat kiadást ért, de amely Németországban még nem igen ismeretes. Címe: „Shut your mouth and save your life! Fogd be szádat, s életedet meg fogod hosszabbítani.“ Ezen mű szerzője Georg Catlin, a ki számos évekig az északamerikai vad indiánok közt tartózkodott. Ő azt hiszi: jogosan állithatja, hogy az indiánok főleg a gyermekek között nagyon csekély a halálozási százalék, aminek okát azon indiai szokásból eredettnak véli, hogy ezek szájukat csak az evés és beszédnél nyitják föl, egyébkor pedig főleg az alvás ideje alatt, mindig zárva tartják. Az orr, mondja Catlin azért van teremtvé, hogy a légzésre szükséges levegőt azon vegyűk fel; a levegő ártalmas vegyűlékei, azok az orr nyákhártyáján megtapadva, nem jutnak a tüdőbe Ennélfogva Catlin az európai anyáknak is azt a tanácsot adja, hogy ezek is kövessék az indián anyák példáját, akik általában ugyan gyermekeikre nem nagyon ügyelnek de azok alvásakor mellettük ülnek, s gondoskodnak arról, hogy azoknak ajkaik állandólag egymáshoz tapodva legyenek. Ezt a felügyeletet mindaddig folytatják, míg gyermeküknél a száznak befogva tartása szokássá valik “

Ezek után Sander maga is azt mondja, hogy saját tapasztalatából is meggyőződött arról, miszerint az oly egyének, akik szájukat mindig nyitva tartják, különböző betegségek által könnyebben megtámadtatnak, mint az ellenkező szokást követők.

És ez természetes is. Az orr egyfelől egy szűk csövet képez, a mely még éles szög alatt meg is török; pedig már Pasteur kimutatta, — amint jeleztem is — hogy ha a levegőt hosszú üvegcson vagy gyapoton vezetjük át, abból a szerves csírok kicsapatnak. Másfelől: az orrunk nyákhártyája, annak szőrei és váladéka a gyapot szerepét viselik. És így a belégzendő levegő megtisztítására — az abba vegyűlt nem légnemű anyagok kicsapására — két oknál fogva befoly. A tátott szájon ellenben a levegő — minden kóros és idegen alkatrészeivel együtt — egyenesen bejut a tüdőbe.

Háztartás.

A burgonya (krumpli) eltartásának biztos és czélszerű módja. A burgonya hazánk legtöbb vidékén mai korszakban már egyik legfőbb élelmi cikket képezvén, megérdemli, hogy annak eltartására egy kevés gondot és fáradságot fordítsunk, minélfogva én az általam több évek óta sikerrel használt módot ajánlom, ugyanis igyekezzünk a burgonyát annak idejében lehetőleg tiszta száraz napfényes időben szedni fel, s felszedés után 3 vagy 4 napig vékonyan kiterítve a napon száradni hagyjuk, akkor az eltartásra szánt ép és egészséges burgonyákat kiválogatván, azokat pinczében, vagy jó száraz szabad veremben — hűvelyes tenyéryi vastagságra — tiszta, száraz szalmarétegek közé rakjuk; ha időnk és a hely bősége engedi igen czélszerű a szalmát télen által legalább is párszor megújítani.

Tavaszzal, midőn már erős fagyoktól tartani nem

lehet, a még továbbra is eltartani kívánt burgonyát a szalma közűl kiszedetvén, azokat lecsirázzuk, és pár napig ismét a napfényen szikkadni hagyjuk, akkor jó szellős padláson újra tiszta száraz szalmarétegek közé rakjuk. — Az így kezelt burgonya úgy táperejét, mint fris és tde szét egész éven át megtartja. — (probatum stb.) Váry Lajos volt gazdatiszt.

— **Az emberi szem kifejlődése.** A tudomány érdekes részleteket nyujt arról, hogy mi volt egykor az emberi szem és mivé lehet még. A legrégebb írásbeli okmányok tanúsítják, mikép a legrégebb, de más történelmi időben csak két színt ismertek: vöröst és feketét. Sok idő telt el, míg a sárga színt felismerték, s még több, míg a zöldet is megkülönböztették; jellemző, hogy a legrégebb beszéd megjelölések a sárgaszínre nézve lassankint a zöldre vitettek át. A görögök igen nagy színérzékkel bírnak jelenleg, azonban nagy Sándor korában a görög festők csak fehér, fekete, vörös és sárga alapszínekkel bírtak; a kék s violaszín megjelölése hiányzott a régi görögöknél, azokat szürke és feketének nevezvén. Így a szivárvány színei is csak igen lassan különböztettek meg, s a nagy Aristoteles annak csak négy színét ismerte. Ismeretes dolog, hogy a színhasáb fényképeztetvén, a kék és violaszínek mögött még egészen kivehető árny marad vissza, melyet azonban szín gyanánt nem különböztethetünk meg. A phisiologok állítják, hogy jövendő idő, midőn a tökéletesedett emberi szem ezt is képes lesz, mint színt fölismerni.

Schminkfogyasztás. Bizonyos statisztikus, kinek pontos adatai vannak az egyesült államokban évenként felhasznált schminkekről, azt véli, hogy azért az összegért, melyet az amerikai nők és leányok arczuk bemázolására költenek, évenként 37000 házat lehetne bemázoltatni, egyenkint 300 dollárral számítva.

Hány híd van Franciaországban. Egy összeállítás szerint jelenleg Franciaországban nem kevesebb mint 1982 jelentékenyebb híd létezik, melyeknek építése összesen 300 millió frankba került. Ezekből 801 még a jelen századot megelőző időkbén épült, 64 pedig I. Napoleon, 180 a restauráció, 580 pedig Fülöp Lajos kormányzata alatt keletkezett. A 11 legnagyobb híd közt csak kettő készült Párisban. Ezen város azonban a legutóbbi 4 év folyamán alatt mégis nem kevesebb mint 20 millió frankot adott ki hídépítésekre.

Nagy Sándor születése.

Tanár: (előadás közben): nagy Sándor születése váratlanul történt, atyja Thracziában időzött, anyja pedig Epirusban. A fiú születésének öröm-hirére mindketten Pyrrhába siettek.

Ez a gonosz szél.

„S épen most kell ennek az ördögös szélnek jönni!”

Többes szám.

Tanító: Hé, miért nem voltunk tegnap az iskolában? — Tanuló: Úgy, hát ön sem volt, tanító úr?

Milike tudományos fejtegetései.

Mi a kalap?

A kalap nem más, mint a hajas gondolat-gömbön nemezesen fölfelé törekvő gondolat-födél.

Mi a lyuk?

A lyuk részleges tagadása valamely vagylagos egészségnek.

Mi az esernyő?

Az esernyő centrifugális ellenzéki kiterjesztése a bevont czethal-bordáknak, a mennyei folyadék kiméletlen tolakodásával szemben.

Mi a gummi elasticum?

A gummi elasticum az irón kicsapongásainak ruganyos megsemmisítője.

Mi a pergament?

A pergament az eszmék megtestestítése céljából előkészített számbőr-felület.

Mi a tinta?

A tinta a szellemi alkotást megelőző ősejszaka.

A kék dominó.

Víg elbeszélés.

Irtta: Vasvári Ferenecz.

(Folytatás.)

Mindketten bámulva néztünk utána: — azután a hal-angyal kezdett szólni:

„Dicikém, nagybátyád nagyon dühös . . . bizonyosan valami nagyot tettél! no, ne okoskodjál; nem akarok tudni semmit! — Hanem kérlek, menjünk ki az étterembe . . . rendelj valamit! mert iszonyuan éhes vagyok. — Addig is együnk meg egy égetett mandula-rudacsát!”

Majd hanyatt vágta magamat!

— Én . . . enni? . . . Mandula-rudacsát? . . . Hm . . . Nojsz . . . igen, igen . . . hanem nézd! elfeledtem valamit . . . menj csak vissza a terembe, hol ezt a dominót találtam . . . ájjáj! Iré! . . . A hol engem utóértél . . . Várj ott rám . . . majd viszek én egy nagy csomagot . . . igen nagyot! — Hebegtem összevissza zavaromban.

Hiszen csak két picula volt minden készpénzbeli vagyonom . . . s ebből tömjek én valakit, báli ezukrászdában? . . . Oh! . . .

Rohantam a tömeg közé . . . ki a mellék-termekbe . . . ott, hirtelen ledobtam magamról a kék dominót s rohantam hazafelé! . . .

Az egyik piculát dörmögő kapusom markába nyomtam, aztán rohantam fel palotámba s öt perc múlva ágyban voltam.

Szívemből sajnáltam, hogy ott kellett hagynom a hal-angyalt; — de mikor olyat kért! —

Hej! Az én mellényem zsebében van az az árva, lapos ezüst karika! . . . úgy tűnt fel képzeletemben, mint valami rém! —

Ez az éjszaka, igazán bolond volt! . . . És az a vén remete! . . . Gondolkoztam mindenről; — egyszerre csak azon vettem magamat észre, hogy — alszom.

Kora reg volt, midőn ajtómon kopogtak.

Nem tudtam elképzelni, ki lehet korai látogatóm; de azért kimondtam a szót:

„Szabad!”

Ekkor jutott eszembe, hogy az ajtót, — melyet rendesen zárva tartok, — ki is kell nyitnom.

Csinos fiatal ember lépett be. — Egész külseje a fővárosi uracsot árulta el.

Meglepetve néztem rá.

— Kihez legyen szerencsém? — Tessék helyet foglalni! — mondám, a harmadfél lábu székre mutatva, mialatt az ajtót ismét bezártam.

Látogatóm beszélni kezdett:

— Bocsánatot kérek, hogy háborgatom . . . eh, de minek a hosszas bevezetés? — Én Garády Dénes vagyok!”

— Örvendek. Viszont: én Karády Dénes vagyok.”

Ő mosolygott.

— Pompás! — Hanem kérem, tessék rágyújtani!

Elém tartá hímzett szivartárczáját, telve finom regaliakkal. — Rövid perc múlva mindketten füstöltünk; azután kezdé;

— Tehát, kérem . . . a miért jöttem . . . Én önnek hálával tartozom.

— Nekem? . . . Hogy, hogy?

— Ön az éjjel az álarczos bálban volt.

— Ott voltam.

— Az a kék dominó, melyet felöltött, enyém volt.

— Ezer bocsánatot kérek . . . de . . .

— Miért bocsánatot? — Hisz épen ezzel kötelezett le.

— Nem értem.

— Mindjárt felvilágosítom. — Midőn atyám meghalt,

nagybátyám gyámkodása alá kerültem. — Ő felküldött az egyetemre; s már két év óta vagyok Pest állandó lakosa. — Persze, az egyetemet csak fővárosban létem ürügyetül haználtam. — Éltem világot. — Szükségeim fődözésére, nagybátyám elegendő pénzt küldött. — Hanem egyszer, képzelje csak! Egy levelemre, melyben pénzt kértem, tresp választ kapok. No, annyiban nem volt tresp, a mennyiben telve volt a leggyönyörűbb titullakkal, melyek mind engem illettek; — denique, pénzt nem küldött — Többször nem irtam; volt is elég hitelem. — Egy sétám alkalmával nagybátyámmal találkozom, nyakon fog, megölel, össze-vissza csókol az utca közepén. — Nagy nehezen sikerült őt lakásomra czipelnem. — Ott erővel rám fogja, hogy vőlegény vagyok. Ismeri ön Bereyékot? — No, a legifjabb leányt, Lujzát szemelte ki; és már meg is kérte, sőt már meg is kapta számomra! — Ki sem józanodtam egészen e meglepetésből, midőn nagybátyám kocsiára ültetett s pár óra múlva Bereyék kastélya udvarán szállottunk ki. — No, — tudja, — Lujza kedves angyal, kit már gyermekkorom óta szeretek; s így nagybátyám választása ellen mi kifogásom sem volt: — csakhogy még most nem gondolhatok a házasságra! — Ez tavasszal volt. — Nyáton megtörtént az eljegyzés s menyegzőnk épen e farsang utoljára határozottatott.

— Szép, de hát mi összefüggésben van ez azzal, hogy én önt lekötélteztem?

— Igen sokban. — egy hó múlva visszajöttem Pestre. — Azonnal irtam nagybátyámnak; — egyszersmind folyamodtam hozzá pénzért. — Ő azt írta vissza, hogy rövid ideig tartó nőttségem alatt szoktam a takarékosághoz; mert ez a családi boldogság alapjának egyik köve; — s pénzt nem küldött. — Azóta nem irtam neki; — no hisz irtak helyettem nemsokára hitelezőim! — Vége volt mindennek! — Most feljött Pestre; s mindenhol üldöz. — Képzelje csak, az álarczos bálban megcsipett. Nagynehezen sikerült tőle megmenekülnöm. Keresztülrohantam a termeken, ledobtam magamról a kék dominót, más álczát tettem föl s mentem vissza a táncsterembe. — Kerestem „kicsikémet“, kit üldözöm miatt kénytelen voltam magárahagyni. — Végre megtaláltam őt, karján a kék dominónak, saját dominómnak — Hanem persze a dominó nem volt tresp, — ön volt benne.

— Igaz!

— Épen a felől akartam a „kicsikét“ meggyőzni, hogy borzasztó tévedésben van, midőn a remete . . .

— Nagybátyja?

— Igen. A kék dominóban engem vélvén, önnek rohant. — Csak pár lépésnyire álltam önökhöz, figyelvén a történendőkre. — Hallottam mindent és soha sem fogom megbánni, hogy felórán át ön volt a „kicsike“ „Dicikéje“, — Jó eszmém jött, melylyel, ha ön beleegyezék, én nagybátyám előtt tökéletesen ki leszek mentve. — Hogy ezt kivihessem, a remete távozta után mentem önök felé, és . . .

E perczben a folyosón nehézkes léptek zaja és káromkodós hang hallatszott, mely szidta az egész házberendezést.

— Ördög és pokol! Hogy veszett volna meg az építő mestered! — Az ember még nyakát törí ki ezen az átkozott folyosón!

Vendégem alig hallá meg e hangokat, kéken, zölden ugrott fel.

— Az istenért, rejtse el! . . . Végem van ha megcsip. — Ez ő . . .!

— A remete?

(Vége következik)

A lapunk 7-ik számában megjelent talányok megfejtése következő:

A sakktalányé:

Vig pohár közt felejttem,
Bölcsöm óta mit szenvedtem,
Pedig ha úgy eloszthatnám,
Jutna abból husznak is tán.
Mégis minden rám kiabál:
Öcsém! csak te bort ne igyál.
A kitűzött jutalmat **Petres Aladár** ur nyerte meg.

A képtalányé: „A sértés elégtételt kíván.”
Nyertes lett **Györgyi N. Irma**.

A számrejtvényé: „Kánikulla.”
Jutalmat nyert **Kövér Ilma**.

Helyes megfejtéseket ezenkívül következő t. olvasóink küldtek be:

Ádámik Klára özv., **Altnäder Jusztina**, **Angyal Irén**, **Antal Lina**.

Budayné-Rumpler Nina, **Barsy Esztike**, **Bartusz Anna**, **Bagyik Erzsébet**, **Békessy Róza**, **Bajzáth-Kovács Mariska**, **Buza Sándorné**, **Balassa Gizella**, **Bátky Irma**, **Balassa Margit**, **Boldogh Kálmáné**, **Baghy Ilonka**, **Bagyik Erzsike**, **Bodog Teréz**, **Balajthy Ilonka**, **Biczó Erzsike**, **Bagi Borbála**, **Bary Amália**, **Boér Ilona**, **Benkó Ilona**.

Czabek Vilma és **Ludmilla**, **Csepey Évike**, **Csés Izabella**, **Csató Jolán**, **Csillag Juliska**, **Czippura Józsefné**, **Csalogányi Mariska**.

Dechler Hermin, **Dobál Pepi**, **Dóczy Endréné**, **Deresy Mariska**, **Derényi Ferenczné**, **Dzsida Mihályné**, **Danyek Ilka**.

Ereky W. Mariska, **Égi Hermin**, **Egerváry Mariska**.

Fülöp-Plank Teréz, **Flaskay Dezsőné**, **Fet-Szerbár Ilonka**, **Fülöp Julia**, **Faix Mariska**, **Fehér Ida**.

Gözzonné-Simon Janka, **Gál-Murányváry Irma**, **György Irma**, **Gaján-Szomor Etelka**, **Győre Etelka**, **Grünberger nővérek**, **Gödölle Erna**, **Györgyi N. Irma**.

Horváth Jolán, **Hatvani Endréné**, **Hoferné-Losy Mariska**, **Hatvani Lotti**, **Huszár-Bátky Róza**, **Hidegi Antónia**, **Hadzsy Irma**, **Hayt Giza**, **Habay Endréné**, özv. **Hittrich Ida**, **Hargitay Anna**.

Igics Mariska.

Janies Aranka, **Janda Gézáné**, **Joachim Irén**, **Jánoky Viktória**, **Juhász Mórné**, **Jánosy Otília**.

Kaufmann Róza, **Kiss Gézáné**, **Kutassy Mariska**, **Kőváry Miklósné**, **Kozma Ilonka**, **Kocsy nővérek**, **Kiss Jánosné**, **Konecz Gabriella**, **Kohár Lenke**, **Kubinszky Jánosné**, **Kontz Viktória**, **Kovács Izabella**, **Kesső Károlyné**, **Kovács Juczi**, **Kosinszky Mariska**, **Korsinek Sárika**, **Kuthy Istvánné**, **Kerekes Anna**, **Kosztolányi Aranka**, **Kovács Anna**, **Kövér Ilma**.

Lauka Mariska, **Laczkó Izabella**, **Liebermann Róza**.

Mikos Gizella, **Mikos Nándorné**, **Mikos Ilonka**, **Molnár Esztike**, **Mayken Irma**, **Móder Adalberta**, **Molnár-Németh Jolán**, **Mayerfi Juliska**, **Matusch Klementine**, **Meller Katinka**, **Molnár Irén**, **Molitorisz Berta**, **Mezey Teréz**.

Nagy Esztike, **Novák Matild**, **Nágel-Sterbeczky Teréz**, **Nagy Vinczéné**, **Nyilas Ágnes**.

Ostermann Luiza és **Nina**, **Okniczky Erzsike**, **Okolicsányi Mariska**.

Papp Mariska, **Péchy Mariska**, **Polgár Lászlóné**, **Pöck Irma**, **Propper Berta**, **Perlaky-Kosinszky Mariska**, **Propper Róza**, **Pécer Ignáczné**, **Potoczky Antónia**, **Pongrácz Ilona**.

Rumplerné-Bognár Fáni, **Rumplerné-Maurer Nina**, özv. **Russayné-Pándorfer Mariska**, **Raabné-Weisz Sarolta**, **Rimanóczy Jenőné**, **Rechnitzer Berta**, **Radetzky Károlyné**, **Rusznák Paula**, **Radoesay Etelka**, **Radoesay Nina**, **Reitter Luiza**.

Stetina Berta, **Szilády Gézáné**, **Sipos-Kollacek Terézia**, **Schlick Jolán**, **Szovát Ilon**, **Szászy Mariska**, **Schutzter Emma**, **Spatenka Leopoldine**, **Soósné-Veréby Emma**, **Somogyi Jolán**, **Szuhár Tercsi**, **Szilágyi Adél**, **Szilágyi Erzsike**, **Szövényi Etelka**, **Scheltsch Mihályné**, **Sághy Matild**, **Szirmay Szidónia**, **Szorád Béláné**, **Szecsány Vilma**, **Simon Etelka**, **Szabó Józsika**, **Scheftsik Mihályné**, **Szabó Ferenczné**, **Stenczel Vilma**, **Stark Jenőné**, **Szabó Mari**, **Szabó Antónia**, **Skodaesek Zsuzsanna**.

Tátray Józsefné, **Tarafás Aranka**, **Tóth Pálné**, **Tóth Terka**, **Tóth Istvánné**, **Tómeke Istvánné**, **Tóth Juliska**, **Török Elvira**, **Tóth Lajosné**, **Tamas Kornélia**.

Úrge Fanni, **Ujhelyi-Lami Ilka**, **Ujszivy Ilonka**.

Várföldy Elekné, **Vitályos Róza**, **Vinczi-Sebestyén Ida**, **Vukics Aranka**, **Veres Ilka**.

Zvarinyi Jánosné, **Zlinszky Isvánné**, **Zombor Juliska (B)**, **Zongor Mariska**, **Zatlukal Evva Etel**, **Zsedényi Erzsike**.

Agyagássy Sándor, **Ádám Albert**, **Ágoston Béla**, **Antok Dániel**, **Almásy György**, **Angyal István**.

Bárányi Mihály, **Buday László ifj.**, **Balajthy István**, **Bognár György**, **Balogh Antal**, **Bulkay M.**, **Dene Ferencz**, **Barnafy Gábor**, **Benedek József**, **Bódi István**, **Biliczky Aladár**, **Berger Gusztáv**, **Babits József**, **Bezinkey Béla**, **Buday Aurél**, **Bolemann István**, **Buza Sándor**, **Bartha Béla**, **Baumgartner I.**, **Bugyi Ferencz**, **Boldog K.**, **Borbola Kornél**, **Bodó István**, **Boros Gyula**.

Csepey Zsigmond, **Csongvay Lőrincz**, **Csete György**, **Csonth Béla**, **Csató István**, **Csorba Ferencz**, **Csernyánszky József**, **Cseh Lajos**, **Czike Ferencz**, **Csegezy Lajos**, **Cserény Mihály**, **Czirák János**, **Csergő Sándor**, **Czánik Gyula**.

Datáry Ferencz, **Dux Ármin**, **Déreczy Péter**, **Dudits Gyula**, **Denk Árpád**, **Desewffy Kálmán**, **Duroczky Andor**, **Dobay Lajos**, **Domonkos P.**, **Dolezal József**, **Dávid József**.

Egely Márton, **Ecsedy Károly**, **Ékes Lajos**, **Ehlinger Ferencz**.

Fehér József, **Füle János**, dr. **Frank**, **Frey Ottó**, **Fischer Károly**, **Fodor Sándor**, **Falesik S.**, **Funk Ignác**, **Fodor Dániel**, **Finkmann Vilmos**.

Goldstein Fülöp, **Gedeon Gáspár**, **Gorovy Miksa**, **Grünfeld Mór**, **Gergelyi László**, **Géczy Tivadar**, **Gyenes János**, **Gulyás Kálmán**, **Gulassa János**, **Györffy Gábor**, **Gron Soma**, **Gózáns Sándor**, **Glück Lajos**, **Govrik Sándor**, **Gergely Lajos**, **Gera Szilveszter**, **Grünfeld Mór**.

Haller Károly, **Huszár István**, **Hirt Pál**, **Hofer Ferencz**, **Hamar András**, **Haaz Antal**, **Hirschl Károly**, **Harsági Ferencz**, **Hankó Antal**, **Hokovicz**, **Horvátovics János**.

Illés Gyula, **István Albert**, **Inezedy József**.

Juhász Lajos, **Juhász M.**, **Juhász Károly**, **Jablonszky Imre**, **Juhász Miklós**.

Krisztinkovich Árpád, **Kamenitzky János**, **Kiss István**, **Kunfalvy Nándor**, **Kemenczy Mihály**, **Komáromi Gyula**, **Klein Jakab**, **Klein Miksa**, **Kritsa Győző**, **Koller Lajos**, **Kovács Gábor**, **Kőkényesi Károly**, **Kozák Lajos**, **Kiss Antal**, **Kocsis József**, **Kovács Géza**, **Kron János**, **Kiss Sándor**, **Kovács Lajos**, **Kuthy Lukács**, **Kevitzy Adolf**, **Krutz Lajos**, **Kovács Albin**, **Körtvélyessy Ádám**, **Kiss Dániel**, **Kántor Pista**, **Kreuchel Gyula**, **Kozma Kálmán**, **Kunosty Ármin**, **Kájel József**, **Krupetz Ede**, **Kiszely-Pap Ferencz**, **Kövér József**, **Krausz Miksa**, **Kopán János**, **Kovács Károly**, **Kabai Sándor**, **Korn János**, **Kanda József**.

László Ferencz, **Lázár Lajos**, **Lung Mátyás**.

Mezőly Ambrus, **Mikos Nándor**, **Majnik Géza**, **Martiny Dezső**, **Matkovits Ignác**, **Mattyasovszky N.**, **Muth Soma**, **Molnár Imre**, **Mezey Ignác**, **Miklós-Sztipán István**, **Marics József**, **Marthy Gy.**, **Mihály Gábor**, **Mezey Miksa**, **Machó József**, **Marthy György**, **Meleg Ignác**.

Németh Zsigmond, **Nagy Alajos**, **Navratill Ede**, **Nyáry József**, **Neubach Adolf**, **Nemetsek Agoston**, **Nagy Béla**, **Neszmély Gáspár**, **Nagy Károly**, **Nagy Alfonz**.

Óriás József, **Österreicher József**, **Ordódy Mihály**.

Perszina József, **Pivovarszky Ágost**, **Puskás József**, **Petrovsky Dezső**, **Perndl Adorján**, **Péchy Károly**, **Pulgyay Vilmos**, **Perlaky József**, **Pete Ferencz**, **Puskás Ferencz**, **Pokorny Ferencz**, **Pártényi L.**, **Palotai János**, **Persian János**, **Páczner Károly**, **Pázmány Elek**, **Podhájezky Róbert**, **Pachoffer Ákos**, **Palcsesz Imre**.

Rumpler Ferencz, **Rech Gyula**, **Ross Gyula**, **Rehák Antal**, **Rosenmayer Habakuk**, **Rudnay József**, **Rakovszky Ignác**, **Rácz István**, **Rill Imre**, **Réthy Endre**.

Schmidt Béla, **Salamon Gyula**, **Strauber Soma**, **Sebestyén István**, **Sverteczky István**, **Szalay Károly**, **Spargnapane Antal**, **Szabó Mihály**, **Simon N.**, **Surány Gyula**, **Szabó Sándor**, **Szabó Albert**, **Szilágyi Pál**, **Schwarz János**, **Székács Antal**, **Sikér Ágoston**, **Schäffer György**, **Sántha Simon**, **Sztráda István**, **Szendrey János**, **Sallay Gyula**, **Székely József**, **Seultéty Kornél**, **Szoboszlai Pál**, **Sallay Sándor**, **Saja Sándor**, **Sörös Béla**, **Sallai Sándor**, **Stadler Mihály**.

Tóber János, **Tarisznyás János**, **Tomcsányi Márton**, **Tóth Ferencz**, **Tóth Aladár**.

Ujsághy Bálint.

Varga Gyula, **Vasváry Sándor**, **Vondrássek Ferencz**, **Virág Tamás**, **Vitkovszky Imre**, **Váry Dezső**, **Vilhelm Soma**, **Vecsey Sándor**, **Vasassy József**, **Világossy József**, **Vlenirák Mátyás**, **Váry Lajos**, **Vasváry-Kovács Márton**.

Xantus János.

Záborszky Gyula, **Zetykó Ede**.

Sakk-talány. Kunfalvy Nándortól.

(Megfejtendő lógrások szerint. A kindulási pont csillaggal van jelölve.)

Csak	szo-	te-	én-	ve-	Mely	az	rá-	szel-	ke-	vel-	vár-	egy	fő-	hul-	lá-
met-	let	sem!	mo-	el-	vi-	rül-	min-	si-	A-	lő	vel	mot	sát	meg-	gedt
Bc *	ugy	Mi-	ked-	ne-	mint	gá	ősz	ér-	den	zé-	Egy-	ja.	S	mu-	lat
é-	ték	zen-	ta	rú	tem	dom,	Ö-	drá-	kor,	gyan?	szir-	ki-	fáj-	csüg-	szá-
lé-	ó-	az	kem,	gek,	lek.	en-	egy-	ho-	vem	ga	A	mely	radt	el,	da-
tom;	e-	rit-	le-	ge-	tu-	dig,	szi-	tan	mé-	hogy-	meg-	czél	lom	ro-	kor-
re	fe-	Be-	sem	min-	majd	csal-	re	min	S-	Irta:	kis	ha	ta	ta-	Mint
széd-	rá-	ik-	kán	E-	met;	dig	fy.	nyek.	ot-	re-	le	lan,	han,	gya-	meg-
egy	meg-	jó	seb-	azt	nak	hogy	Mért	a	Pető-	lány	jöt-	Most,	ges-	é-	vad,
ba-	ben	lit	rek.	Re-	des	mig-	hal-	lem,	ped.	tart	Bo-	s	ző	nek,	szi-
szó-	két	és	lá	ve-	é-	mé-	re-	gok,	sir-	föl	hogy-	te	la	mér-	he-
Jön	né-	Leg-	bá	tu-	tom.	szi-	lyon-	má	mény	lyon-	é-	A	ja	sors	jan,
jen.	na-	dom.	nem	több	bo-	hoz	Gyak-	nek,	gok	ha	vág-	el-	S	kat,	mé-
des,	é-	ma	nem	lé	ja,	tat,	meg-	nek	em-	nyet	mely	les	ál-	vem-	a
tom;	lép-	szin-	ször	lek?	nem	ran	hogy	mu-	men-	rek-	len	be	mét	lyen	ko-
lek?	csen-	É-	ne	te	be	tilt-	Ha	be-	men-	az	kör-	Ki-	át-	tok	szi-

A megfejtők közt 100 darab czinos névjegyet sorsolunk ki.

Szerkesztői üzenetek.

kissé a formára, s az eszmemenetre, akkor beválik. — **L. M.** A pórias beszéd nem népies, épen úgy mint a werkli sem Aeol-hárfa. —

Némethy Sándor urnak. Budapest. A közlendők közé tettük. — **Dalnoky Mór** urnak. Budapest. Az eszme megérdemelne gondosabb kidolgozást. Jelen pongyola alakjában elszégyelné magát a közönség előtt. — **Gorovy Miksa** urnak. Debrecen. Fogadjá őszinte köszönetünket elismerő soraiért, melyek buzdiásul szolgálnak arra, hogy a t. olvasóközönség irányában vállalt kötelességünknek minél inkább megfelelhessünk. — **Kiss Gézáne** urhölgynek. Pécs. A küldötteteket köszönjük. Felhasználjuk legközelebb. — **K. A.** urhölgynek. Sz. Lászlón Véletlenség volt. Ezután ilyesmi nem történhetik. — **Marthy György** tanító urnak Gy. Ujfaluban Szívesen és köszönettel vesszük. — **Györgyi N. I.** urhölgynek. „A bus kis leány” igen kedvesen lepett meg. Mai számunkba besoroztuk. Köszönet erte. — **a + b.** A füzfa-ligettől a parnasszusig nagy a távolság. — **Borzás.** Jól indul, de a kidolgozás kissé pongyola. Több figyelem

A két vadász-fortélyról elolvasás után. — **A brutusi ítélet** ki kellett volna terjeszteni a beküldöttekre is. — **A beküldött talányokért** t. beküldőknek köszönet. A közlésre nézve azonban türelmet kérünk. Sorrendet kell tartanunk. — **Gondjaim.** „A z élet küzdés, ifju gondjai nagyok”, ne növelje még a rosz versek irásával is. — **Boszniában.** Nekünk még versben sem szabad politizálnunk. Az ügyességgel gyúlne meg bajunk. — **Hanák József** urnak. Csány. Köszönet az érdeklődésért lapunk irányában valamint a jókívánatokért is. Rajta leszünk, hogy úgy legyen, s a közönség eddigi rokonszenves magatartása után ítélve teljes bizalommal nézünk a jövő elébe. A beküldött költemények egyikét besorozzuk. — **H. P.** A hetykélkedést fiatalságának tudjuk be. Azonban arra figyelmeztetjük, hogy ez az ut nem vezet a Parnasszusra, főkép ha füles pegazuson hetykélkedünk. — **B. A.** Elcsépeelt gondolatok, pongyola köntösbén. — „**Az örült leány**” gyöngye kidolgozásánál fogva nem közölhető. — **Angyalfi.** Átadjuk a művészek. Bizonyára jobban megőrül neki, mintha nyilvánosságra hoznánk. — **A rémlet.** Csinos gondolat, hanyagul odavetve. — **D. F.** A ballada kidolgozása igen hiányos, nem közölhető. — „**A hős ravatalánál.**” Alkalmilag sort kerítünk rá. — **K. Róza** urhölgy. Az első kísérlet sikertelensége ne bátortalanítsa el. A szép gondolatok végre is megtalálják a kellő alakot, melyben megjelenhetnek. — **A vajás kenyér** jó lehet annak, aki szereti, de versnek kivált ebben a formában nagyon sötalan. — **Pp.** Ugyan ne tréfáljon. Mosdatlanul nem lehet a nyilvánosság előtt meg-

A HIRNÖK.

1878.

„A CSALÁD LAPJA” rendes melléklete.

10. sz.

Politikai hírek a hazából.

Király és királyné ő felségeik a következő legfelsőbb kéziratokat méltóztattak kibocsátani: Kedves Tisza! Különös meglepéssel értesülök, hogy a boszniai és hercegovinai események alkalmából, a monarchia összes népsége hazafias érzelmektől áthatva, nemcsak a hadsereg feláldozó vitéz tetteit és sikeres küzdelmeit őszinte rokonszenvvel kíséri, hanem különösen a sebesült vagy rendkívüli fáradságok folytán megbetegedett harczosok irányában a legforróbb részvételt viseltetik. Amaz élénk ohajtástól vezéreltetve, hogy emez elismerésméltó részvét érzelmek, a népesség minden rétegében mindinkább fokozódva, a szenvedők bő segélyezése s fájdalmaik lehető enyhítése által minél hathatósabban nyilvánuljanak, felszólítom önt oda hatni, hogy testületek vagy egyesek ez irányu üdvös törekvései a kormány s annak közegei által is minden kitelhető módon támogattassanak, kívánatos lévén e részben különösen, hogy ily czélt követő egyesületalakítása, nemkülönben hasonló emberbaráti érzelmektől áthatott egyes hazafiak ebbeli tevékenysége lehetőleg előmozdittassék, s azok őszhangzó sikeres közreműködése, valamint a gyűjtött adományok vagy

nyújtott bárminemű segedelem czél-szerű alkalmazása és felhasználása előretessék, hogy ekkint bő és hatásos segedelem nyújtása által sikerüljön az illetők szenvedéseit oly mérvben enyhíteni, a mint ezt mindnyájan a legforróbban ohajtjuk, s a mint kötelemeik hű teljesítésében megsebesült derék harczosaink ezt méltán megérdemlik. Kelt Schönbrunnban, 1878. évi augusztus hó 31-én. Ferencz József, s. k. A másik kézirat ez: Kedves Tisza! A mint egyrészt bátor hadseregünk vitéz tetteire és fáradhatatlan küzdelmeire büszke önérzettel tekinthetünk, ép oly részvétteljes de egyszersmind fájdalmas érzélemmel kell megemlékeznünk másrészt ama számos harczosokról, kik kötelemeik hű teljesítésében megsebesülve vagy rendkívüli fáradságok folytán beteg szenvednek. Nem kétlem ugyan, hogy Magyarország hölgyei áthatva a nő ebbeli legnemesebb hivatásától, szenvedéseket enyhíteni, nem fognak késni e magasztos hivatásukat áldozatkész tettekben is nyilvánítani; de szívem sugallatát követve nem mulaszthatom el, önt ezennel még különösen felszólítani, hogy az ország minden rangu hölgyeit Nevezem is felhívja és buzdítsa, miszerint egyenkint, vagy testületileg, a nőegyletek vagy e czélra alakítandó külön egyesületek útján

a legbuzgóbb tevékenységet kifejtve, a sebesült, vagy beteg katonák segélyezésére és szenvedéseik enyhítésére irányzott, az egész monarchiában immár örvendetesen nyilvánuló törekvéseket lehető legsikeresebb s kiterjedő mérvben előmozdítsák. Meg vagyok győződve, hogy szavam nem fog siker nélkül elhangzani, midőn kedvelt Magyarországom mindenkor áldozatkész hölgyeihez a szenvedők érdekében fordulok, biztosítván egyuttal őket, hogy ebbeli törekvéseiket a legmelegebb részvéttel és támogatással kíserve, különös meglepésemre fog szolgálni, ha a mi gyenge erőinknek is sikerülend enyhítő vigaszt és segédelmet bő mérvben nyújtani ott, hol a trón és haza iránti kötelesség hű teljesítése vérző fájdalmakat okozott. Kelt Ischlben, 1878. évi augusztus hó 31-én. Erzsébet, s. k. — Hasonló kéziratok jelentek meg a bécsi hivatalos lapban is a bécsi kormányelnökhöz intézve.

A választások végleges eredménye a pótválasztások után a következő: szabadelvű párti képviselő van 245, egyesült ellenzéki 71, függetlenségi 75, pártonkívül álló 16. Az utóbbiakat nem számítva, a kormány többsége 99.

TÁRCZA.

Borúra derű. *)

— Egy bécsi ujságíró naplójából. —

(Folytatás.)

— Hát, hát látod mégis szerencsőt hoztam én neked — mondá a leányka könnyein átsugárzó mosolylyal — mert magadban csak nem beszélgetnél volna.

... Reá következő harmadnap reggelén szerkesztőtársam Sch. ur magán kívül volt az örömtől.

Lapunk csakugy hemzsegett a monarchia minden sarkában előfordult gyilkosság, gyermekkítétel, házastársmérgezés, nőrablás, esalás, váltóhamisítás s több efféle dolgokról szóló eredeti tudósításoktól, melyek eléggé

pikánsul, s ott a hol kellett egész regényalakban voltak körülírva. — Sch. úr véghetetlenül lelkesült az ismeretlen munkatárs iránt, maga a laptulajdonos is mély hálát érzett keblében sajnálatomra elhatározá az előleg elengedésével még száz forint külön díjazásban is részesíteni az ismeretlen tudósítót.

A fiatal ember megtartotta a leánykának tett ígését. Nőül vette őt, s nekem véletlenül az a szerencse jutott, hogy a száz forintot épen az esküvő napján nyújtottam át.

Soha sem azelőtt sem azután boldogabb embert nem láttam. Keblemre borult s zokogott mint egy gyermek; a leányka pedig édesdeden mosolygott, s gyermekes naivsággal ismétlé, hogy: — Lásd, mégis szerencsét hoztam én neked, mert akkor magadban csak nem beszélgetnél volna.

Üdvözlés közben figyelmesebben

szemügyre vettem őt, s meglehetősen változást vettem észre rajta. A fekete rövid szoknyácska és zöld kötény helyett, habár még mindig nem egészen úriás, de divatos szabású kék merinóruhát viselt, mely kecses tagjait s szép termetét előnyösen feltünteté. Két fekete, hosszú, tömör hajfürtje, melyeket eddig leeresztve viselt, ünnepiesen volt feje körül feltűzve, s az üde myrtuszoszorú koronaként tündökölt a legszebb fekete alapzaton.

A fiatal emberen nemzeti zeke volt, mely zöld hajtókájával, nyílt s boldog arczához igen jól illett.

Igazán bájos pár volt, s mélyen sajnáltam, hogy a lakodalmi ünnepélyt velük nem tölthetem, de figyelmeztettem őket, hogy ezt csupa elővigyázatból nem tehetem. — Megvallom nagyon boldog napom volt, pártfogoltjaim szerencséseje végtelen jól esett szívemnek. — Jó hangulatom másnap reggel is tartott, vígan füttyö-

*) Lásd lapunk 7-dik számát.

Bosznia okkupálása.

A Broodtól Szerajevóig vezető ut nem érdemli meg azt a rossz hírt, a melyben áll. Leszámítva néhány helyet Zepce és Vranduk között, az egész vonal minden nagyobb nehézség nélkül járható, sőt tekintetbe véve, hogy majd egy hónap óta mennyi ember és szekér járt rajta, az valóban kitűnőnek mondható. A hol nem nagyon meredek az ut, jó lovakkal mindenütt sebesen lehet hajtani. Az az állítás tehát, hogy a hadműveleteket kezdetben az utak feneketlensége késleltette, teljesen alaptalan volt. Csapatainknak az élelmiszerek tekintetében még mindig sokat kell nélkülözniök. Most már nem lehet ugyan azt állítani, hogy éheznek, azonban csak épen annyit kapnak enni, a mennyi elég őket az éhenhalástól megmenteni.

Az egész bosnyák tartomány festői, a szó szoros értelmében. Maga Dobojs is igen szép képet ad régi erődjeivel, minaretjeivel, s a nagy növényzetű kertjeivel közvetlenül a folyó partján. Dobojs a Boszna jobb partjával és Szapáry hadtestével egy hidlábakon álló fahíd köti össze, s az utászok, most egy második ilyen hidon dolgoznak, mely rögtön járható lesz, ha a szükséges vas-kapcsok Broodból megérkeznek.

Azonban Dobojsnál sokkal szebben fekszik Maglaj, a Boszna jobb partján. Erődjéről Eugén herceg 1697-iki hadjárata óta csak most lobog ismét Ausztria zászlója. A férfilakosság egy kis része már visszatért lakásaihoz Dobojsban és Maglajban, de a nők és gyermekek még mindig a hegyek között vannak. Mint minden város, úgy Maglaj és Dobojs lakosai-

nak nagy része is hazavolt a Szapáry hadtest ellen, s többnyire Kamennél és Lipacznál estek el.

Maglaj nem oly piszkos, mint a török városok rendesen, s házai nem állanak oly szorosan egymás mellett, mint Dobojsban. Utnak azonban hire sincs benne. Egy targoncát sem lehet keresztül tolni a városban, s a terheket a folyó partjáról lovak vagy öszvérek hátán szokták behordani. Maglajnak egy nagyobb s öt-hat kisebb mecsetje van. Általában Boszniában majd minden 10 házra jut egy mecset, s a karsu minaretek a helységeket távolról igen festőiekké teszik.

Kő-épületeket Boszniában nem igen találhatni, s a házak általában fából építve. Azt lehetne hinni, hogy az éghajlati viszonyok miatt van így, de már Szerajevó ugyanazon szélességi fok alatt fekszik, mint Florenz, a tél mégis novembertől júniusig szokott benne tartani, s így a kőházak sokkal észszerűbbek volnának. A lapok tudósításaihoz azt lehetett következtetni, hogy a maglaji affaire utcai-öldöklés volt, s azt egy oly város kellő közepén követték el, mely már előbb megadta magát. Ez azonban nem áll. A huszárokat a Bosznában partján támadták meg oroszok, a város pedig a jobb parton fekszik. Hogy a folyó bal partján levő korezmában a huszárokkal cimboráló bosnyákok nem értettek-e egyet a lesben álló fölkelőkkel, azt nem tudhatni, de itt nagyon valószínűnek tartják.

A maglaji erőddel szemben szorosan a Boszna jobb partján vonul el az ut, anélkül, hogy a legkevesbé fedezve volna. Itt zárták el a fölkelők

az utat, s a szerencsétlen huszárok közül itt esett el legtöbb. Ha pedig a fölkelők engedték volna őket tovább lovagolni Zepce felé s bemenni a szűk defilébe, az utat pedig hátulról zárták volna el, akkor nem szabadul meg egy ember sem közülök. Különbben a táj maga Maglajtól Zepceig gyönyörű, s ritkán vannak erdős hegyek között oly fákkal bővelkedő termékeny síkok, mint itt. Itt-ott már lehet bosnyákokat látni, kik merészkednek betakarítani termésüket, sőt némelyik vet is.

A ki szeret őserdőkön és regényes tájakon utazni keresztül, az utazzék éjnek idején Maglajból Vrandukba. Vranduk egy kiugró sziklatetőn büszkén emelkedő erődjével volt az egyedüli város, mely sikeresen állott ellen Eugen hercegnek, midőn 1697. őszén Szerajevó felé nyomult előre, s a herceg nem is vette be azt, hanem kikerülte.

A török hanok (kocsmák) azonban még a regényes utazás barátját is kihozhatják sodrából, mert azokat alig lehet emberi lakásoknak nevezni, annyira különböznek minden környelmet

A legelőkelőbbek egy emeletesek, de földszintjük csak istálló. E helyiségből lábtó vezet föl az emeletre, hol két helyiségebe szállásolják el az utazókat, azonban senki se higgye, hogy itt ágyra, vagy tűkörre akad. A szoba hosszában a padozat, — a hol van — mint egy másfél lábnyival magasabb, mint egyebütt; erre azután szőnyeget terítenek, s a falhoz támasztott tarka kis vánkásokat tesznek, s ez a hálószoba, melyben a körülmények szerint 3—30 utazónak kell aludnia. A fáradt vándornak

részve léptem a szerkesztőségbe. Először is Sch. úrral, szerkesztőtársammal találkoztam.

— Ön már itt?! — kiáltám én — s amint veszem észre nem a legjobb kedélyhangulatban. Történt valami?

— Ne ijedjen meg doktor úr, valószínűleg nem lesz semmi baj.

— De az ördögbe is, hát mi történt?

— Épp e pillanatban volt nálam egy rendőr; ma tizenkét órakor Kempennél kell megjelennie. Valjon mit akarhat öntől?

Be kell vallanom, e hír hallatára hideg borzongást éreztem szívem körül. Magamért nem reszkettem, de rögtön eszembe jutott az én becsületes két tirolin.

Ügyeimmet a leggyorsabban elintézttem, s azonnal siettem Sch. úrral együtt Kempenhez. Sch. ur azt gondolta, hogy okvetlen el kell késnie, hogy a mennyiben netán rögtön felakasztanák, legyen aki végrende-

zésemet végrehajtsa. Kempen nem sokáig várakoztatott. Rövid idő múlva elfogadott. Vonásai komolyak de nem szigorúak valának, s barátságos hangon beszélt hozzám: —

— Doktor úr én önnek köszönettel tartozom. Ön egy pár hét óta a legérdekesebb cikkeket közli rendőségünk működéséről. A dolgok előszeretettel vannak írva, melegen, érdekesen, s igen barátságos hangon. Tudom, hogy e cikkeket mind ön maga írja. Ezt igen köszönöm!

Én tisztelettel meghajtottam magam s mélyen fellélegzettem. Tehát csak hálálkodni akar — gondolám magamban, — hisz ez nagyon kellemes dolog. —

— Igen örvendek, hogy tapintatos munkálataim excellentiád magas tetszését megnyerték.

— Ó mindenesetre! ne mis lehet máskép. Cikkei általános tetszésben részesülnek, valóságos kis regények,

meglepően és vonzón írva. — De kérem édes doctor úr, honnan veszi ön mindezekhez az anyagot? —

E kérdés annyira elütött a főnök előbbi nyájas szavaitól, hogy nem voltam képes szóhoz jutni. Kempen észre vette zavaromat s időt engedett, hogy magamat kissé összeszedjem.

— Hát, hát levelezőinktől — nyögém ki végre.

— És mióta van az önök lapjának az állam minden sarkában levelezője?

— Mióta én vezetem — dadogtam tovább.

— És ezen levelezőket ön a sajátjából fizeti ugy-e? mert hogy a lap tulajdonos őket nem fizeti arra meg merek esküdni. —

— Becsületesemre mondom kegyelmes uram, hogy ő ezen közleményeket fizeti, — mondtam én fölbátorodva. —

(Vége köv.)

Előfizetési felhívás

(hanem azért csak tessék olvasni :)

A CSALÁD LAPJA

czimü

vegyestartalmu legolcsóbb képes hetilap

október—deczemberi 1/4 évi folyamára.

Nem valami nagyidő, de mégis csak mult az, amire már hivatkozhatunk.

Harmadik hónapja forgunk a t. olvasóközönség körében, s azt hisszük ez az idő elég volt arra nézve, hogy a t. közönség tájékozassa magát lapunk tartalma és terjedelme tekintetében.

Az eredmény melylyel törekvésünk eddig dicsekedhetik, fölülmulta legvérmesebb reményeinket is. **Lapunk fennállása már biztosítva van**, s ebből azt a reményt méritjük, hogy a „Család Lapja“ nemsokára a legelterjedtebb lap leend hazánkban.

Erre mutat a nagy érdeklődés az ország minden részében a „Család Lapja“ irányában, mely rövid, alig negyedévi folyama alatt oly nagyszámu rokonszeny nyilatkozatokban részesült, miért hálás köszönetünket nyilvánítjuk.

Azt mondanunk sem kell, a t. közönség már a „Család Lapja“ eddig megjelent számaiból is meggyőződhetett, hogy az **nem nyereszkedésre alapított vállalat**, hanem egyetlen célja az, hogy a legszerényebb viszonyok közt élőkre nézve is hozzáférhető legyen, s így amellet, hogy a tartalom a magasabb igényeknek is megfelel, az ismereteket terjeszti népünk alsóbb rétegeiben is, kizorítván onnan a káros hatású ponyva-irodalmi termékeket.

Ebből kifolyólag mentől nagyobb támogatásban részesülünk a t. közönség részéről a „Család Lapja“ annál diszesebben foghatunk be a paloták—mint a legszerényebb kunyhókba, hol reméljük épen úgy, mint eddig, ezentúl is szívesen látott vendég leend.

Igérni csak annyit ígértünk, hogy a „Család Lapja“ úgy terjedeleme, mint tartalomra nézve is a régi marad, sőt amennyiben az eddigi támogatás még nagyobb mérvet öltene, a tartalomra nézve mindig becsesebb közleményekkel igyekvünk a t. közönség pártfogását meghálálni.

Kiterjeszkedünk ezentúl is az irodalom minden ágára, a „Család Lapja“ felölel mindent keretébe, oda törekedvén, hogy az olvasó föltaláljon benne minden tudni valót, s értesüljön a világ minden érdekes ese-

ményéről; szóval, hogy a hasznost a mulattatóval párosítva, **nélkülözhetetlenné** legyen minden művelt magyar családban.

A „Család Lapja“ megjelen minden vasárnap pontosan.

A lap terjedelme, alakja marad az eddigi.

Előfizetési föltételek:

Egész évre 4 frt.

Félévre 2 „

Negyedévre 1 „

Ujjonnan belépő t. előfizetőinknek a „Család Lapjában“ megjelenő „Kisértetes vendéglő“ czimü rendkívül érdekes regény I. kötetét, a II. kötetből megjelent ivekkel együtt 30 krnyi csekély díj beküldése mellett megküldjük.

Az előfizetési pénzek legczélszerűbben posta utalvánnyal a szerkesztőséghez (Budapest, Kálvintér (előbb szénatér 5. sz. a. küldendők.

Tartalmi átnézet.

A „Család Lapja“ tulajdonképen öt részből áll: u. m. a **főlapból** szépirodalmi és ismeretterjesztő-, a „**Hölgy-rovat**“-ból a divatra és a nők munkakörére vonatkozó-, a „**Humor**“-ból mulattató- és a „**Hirnök**“-ból a napi eseményekre vonatkozó tartalommal, azonkívül rendes **regény-mellékletből**.

A főlapban közlünk elbeszéléseket, novellákat humorreszkeket, társadalmi rajzokat, komoly és vig költeményeket, hazai és fővárosi életképeket, leírásokat, érdekes bűnügyeket, uti- és vadászkalandokat, ország- és népismertetéseket, népszerű modorban írt ismeretterjesztő cikkeket, és pedig úgy, hogy ezek nagyobb része lehetőleg minden számban képviselve legyen, az érdekesebb közlemények csinos képekkel.

A „**Hölgy-rovat**“, „**Humor**“ és „**Hirnök**“ tartalmáról lapunk eddigi számaiból szerezhettek áttekintést t. olvasóink.

Regényünket úgy nyomtatjuk, hogy könyvalakra összehajtható legyen, s így olvasóink minden negyedévben meglehetősen nagyságu kötet regényhez is jutnak, mely

sir? — viszonzá hídgegen. — Ha tudom, hogy
— Ez mind, amit nekem mondani akart,
Nyugodtan kibontakozott karjából.

csak letérs.
az a gyamfja is támadt, hogy annak csodálkozása
levegő felémet öntött belé, miközben egy szerszámind
magavisele, most azonban annak hangja és lenye
nagy örömmel töltötte volna el őt a baronet ily
Mindem más időben és körülmények között,
dallkozó tekintettel nézett annak arcába.

Átkarolta Latty, míg ezeket mondta, s cso-
igen nehez.

asszonyak, mint te vagy, nem lehet ez valami
kaphatnál más férj, mrs. Dawlish. Oly szép
azonban meghalna is, te bizonyára hamarosan
tesen megöröhetetlen hallgatás föltétele alatt: ha
visszakaphatnád Márkot, ha akarnád, természet-
más vidéken kellene lakást vened. Idő múltán
ha ő sohasem jönne hazá, s a vendéglőt feladva,
Ugy vélem, hogy szived megszakadna-e a miatt,
— Arra nem gondoltam, — szól azután.

Sir Tracy kacagott.

— Nem, halálát nem kívánom, — mondta.
mily lelkiismeretfurdalásokat okozna az neki.
annak halálára gondolni, mert előre tudta, hogy
Ha megvetette is Márkot, de iszonyodott
Latty elszonyodott.

Szived belszakadna-e ha őt elvesztenéd.
— Kénytelen vagyok fölvenni ezt a kérdést.
— Mily kérdés sir!

— 141 —

— 144 —

minden aranyozástól. Iszonyodot gondolatainak
bűnössége fölött, s Márkot ismét úgy tekinté, mint
természetes védőjét, férjét, ki az őt ért sértést
megboszulhatná s érette kiállhatna a sikra.

— Jőj! — ismétlé sir Tracy. — Az idő
halad, mondom.

— Tapodtat sem megyek addig, míg ön egy
kérdésemre nem felel, — viszonzá Latty.

— S miféle, kérdés ez?

— Biztonságban van férjem? Nem félhet
semmitől? Visszatérend?

— Amennyire tudom igen, ő most nem az
én megbízásom folytán van távol; általában azt
sem tudtam, hogy nincs honn. Megelégszel eny-
nyivel?

Latty még mindig vonakodott.

Harry Chantry azonban nem várakozott,
hogy még többet is halljon. Elég volt reá nézve
tudni, mikép az általa megfigyelt párbeszéd felőle
szólt, hogy a papírok, melyekről említést tettek,
az övéi, s hogy a felvilágosítás melyet már oly
régén óhajt, lehetséges.

Nagy nehezen átbujt a szín falán levő lyukak
egyikén, s leguggolva mászott a ház felé a fűvek
között, nehogy valaki megláthassa.

A hátsó ajtó nyitva volt, s minden további
meggongolása nélkül annak, hogy a ház reá nézve
ismeretlen tömkeleg, melyben eltévedhetne, s aztán
fogalma sincs arról, hogy a vendéglős szobáját merre
kell keresnie, fölment a lépcsőzeten.

Kérdem önt mrs. Dawlish. Mark törvényes férje?
— Hah! — kiáltá Sir Tracy hevesen. —
zárva tart.

pirokról beszélt, melyeket azóta a szekrényben
tam. Már jó ideje, azonban emlékszem, hogy pa-
tan tudom, bár magukat a papírokat nem láthat-

— Igen, azt hiszem vagy inkább határozot-
örzés végett?

— Férjednek talán papírokat adott át, meg-
nem láthatam.

lété volt öltöve, és sűrű fátyol viselt. Vonszát
— Azt nem mondhatom meg tisztán. Fér-
— Hogyan nézett ki?

— Igen.

del kívánt beszélni?

tén: volt it az utóbbi időben egy nő, ki férjed-
kedik utánunk senki? Mondd meg nekem őszin-

— Oh, épen nem. De halljad. Nem lesel-
— Ön igen kegyes, sir — szól Latty.

hátam.

Kivüled mást nem ismerek, akire utkomat biz-
kor használnak, midőn csahni szándékoznak —

széld hangot vette igénybe, melyet a férfiak olyan-
müközben kezelt megragadta s azt a behízelgő

— Örendek, hogy jössz, — szól a férfi,
érintetlenül hagyta.

met, azonban azt is tudta, hogy bájját az idő még
Tudta, hogy amaz nem ismeri az ő érel-

— Igen, — viszonzá emez reszketve.
— 140 —

— 140 —

— 137 —

belső hang mintha azt sugta volna neki, hogy nem
úgy van, s szilárdul ragaszkodott ahhoz az esz-
méhez, hogy a szentsugárszerű szöke fűtökkel
környezett angyal-arczot egyszer valahára még meg
fogja látni.

Ezekről gondolkozott fekhelyén, majd meg
azt kérdé magát, hogy miért nem léphet ő be
rég lakásukra mikor az oly igen közel van, s
hogy lesz-e ő később oly gazdag, mint atyja volt,
fog-e oly szép meleg ágyban feketni ismét, mint
azelőtt, ahelyett, hogy a hideg kocsiszinben szalma
rakáson feküdjék, melyen az éjjeli szél csak úgy
fűtyül keresztül.

A szél valóban oly erős volt, hogy egész
alapjában megrázta az épületet, oly erővel csap-
ván hozzá a fa-ágakat, mintha folyvást óriási öklök
dörömbölnének az épületen.

Emellett úgy tünt föl, mintha a szél zúgá-
sába hangok is vegyülnének, Harry figyelt, míg
végre határozottan szavakat vélt hallani, úgy hogy
felugrott, hogy annál jobban figyelhessen,

A kocsiszin félig betört ajtaja keresztül bo-
csátotta a szelet és a hangot is. Harry nem
tévedett.

Künn a régi kocsiszin kiálló tetején, két
alak állt, egy férfi s egy nő.

Az utóbbi a korcsmárosné Dawlish Latty volt.

A hold fényénél Harry kivehette arcát, a
férfi azonban el volt fordulva tőle, s így csak

azonban első gondja eltávolítani a szőnyegeket, hogy legalább az első felőrára megszabaduljon az azokat ellepő férgek nagyobb részétől.

Szerajevó felé most sok foglyokat kísérő katonával lehet találkozni, kik többnyire nem igen gyöngéden bánnak el foglyaikkal, amit különben nem is lehet csodálni, tekintetbe véve azt, mily embertelenül viselik magukat a fölkelők azon szegény osztrák-magyar katonákkal szemben. Kik kezükbe kerülnek. A csapatok különben is nagyon gyűlölik a fölkelőket.

Kotarskoban egy katona a szó szoros értelmében eszmája sarkával gázolt agyon — egy tiszt elbeszélése szerint — egy foglyot, ki midőn a katonák pihentek, a gulába rakott fegyverekhez igyekezett férközni. Pedig máskint nem lehet eléggé dicsérni a csapatoknak a fölkelőkkel szemben tanúsított magukviselését. A falvakban zavartalanul futkosnak a csirkék és malacok, míg a szegény katona nagyon sokszor éheznek. Mindent, amit requirálnak, meg is fizetnek tehát, valósággal megveszik, mert az árakat illetőleg rendesen megégyeznek.

Szerajevó gyönyörűen fekszik a hegy két kinyúló ága között, s nagyobb kiterjedésű termékeny síkságon uralkodik. Kár, hogy a város háta mögött levő hegyeken az erdőket néhány évvel ezelőtt kiirtották. A város maga azonban keleti szokás szerint bővelkedik fákkal és kertekben, s nagy területen fekszik. A mecsetek néhány száz minaretje, az ezek fölött kiemelkedő erőd, s a még ezt is tulszárnyaló hegyesucok a háttérben összevéve oly képet adnak, mely az embernek a keleti regéket idézi emlékezetébe.

Hymen.

Dr. Holländer Lajos fővárosi ügyvéd közelebb **Widder Teréz** kisasszonyt jegyezte el Zemplénből.

Udvardy Kálmán nagykáptai aljárásbíró **Clementin Mariska** kisasszonyt eljegyezte.

Nyitrai Emil szolnoki terménykereskedő közelebb jegyet váltott **Grosz Hermina** kisasszonnyal N.-Váradról.

Fráter Béla érsemjéni birtokos szintén közelebb váltott jegyet **Szunyogh Emma** kisasszonnyal.

Nagy-Károlyban Rába László megyei aljegyző váltott jegyet **Kereszteszthy Piroska** kisasszonnyal.

Deésaknán Nagy Lajos deési bíróság eljegyezte **Bodor Irma** kisasszonyt.

Máramaros-Szigeten Aczél Gyula kereskedő eljegyezte **Toperczer Vilma** kisasszonyt.

O-Kanizsán **Kupkay Géza** gyógyszerész eljegyezte **Szárnyasy Vilma** kisasszonyt.

Friedmann Gábor a magyar északkeleti vasút ügyosztály főnöke közelebb jegyezte el Pozsonyból **Fischer Janka** kisasszonyt.

† Halálozások.

Szalay György kaposvári törvényszéki bíró élete 42-ik évében elhunyt.

Gecsei Gecsey György Munkács város polgármestere életének 75. évében meghalt.

Pálffy Albert iótársunkat súlyos vesztés érte. 18 éves **Gábor** fia elhunyt. Első fiát pár év előtt vesztette el. A ki tudja, hogy **Pálffy Albert** mennyire a szív embere a családi körben s mennyire e két fiának élt: elképzelheti atyai fájdalomát, keserűségét.

Paget Jánosné a kiváló irodalmi műveltséggel bíró **Wesselényi Polixena** bárónő múlt vasárnap meghalt.

Vegyes hírek a fővárosból.

A Boszniába és **Herczegovinába** küldött sürgönyök díját husz szó után 90 krban állapította meg a kormány; tíz szóból álló sürgönyök (avisó) nem vétetnek föl; a bosnyákföldi távirat **Gradiškába** a hercegovinai pedig **Metkovicsba** küldendő.

Szép vonás. A konstablerek közül húszat vittek a harcztérre, többnyire olyanokat, kik nőt és gyermekeket hagytak itthon — nélkülözni. A többi konstabler azonban önkénytelenül felajánlotta, hogy a mozgósítás ideje alatt az ő fizetésükből bizonyos összeget huzzanak le s adják az elvitt társak családjainak. Így most minden szalmaözeveg — gyermekei száma szerint — kéthetenként tizenöt-huszonöt forint segélyt kap.

A dob-utczában lakó **Fleischmann** család aggódott, hogy Szerajevó bevétele óta nem jött levél a harcztéren szolgáló egyévi önkénytes fiuktól. Az anya azt hitte már, hogy elesett s aggodalmában távirat a vezérnek. S másnap ezt a sürgönnyt kapta: „Fia, **Fleischmann** önkénytes, él és teljesen egészséges. **Phillipovic**.”

A fővárosi kórházakból már elbocsátottak tizenegyet; részint fürdőre részint vidékre mentek, hogy aztán teljesen felgyógyulva térjenek vissza ezredeikhez.

Tisza Kálmán miniszterelnököt, ki Ostendában időzik, **Wenckheim Béla** helyettesíti a kormányelnökségben s a belügyminiszteriumban.

A mozgósítás a képviselői körökben is megköveteli a maga embereit. **Pulszky Ágoston** kívül **Szerb György** és **Baross Gábor** képviselőket is be-

hívták ezredeikhez. **Markus István** is tegnapelőtt szolgálatra kellett jelentkeznie; arra az időre, míg a hadseregnek lesz, a „Nemzeti Hírlap” szerkesztéséért e lap belmunkatársa: **Földy Géza** ur felelős. A behívottak közt van gr. **Andrássy Gyula** dzsidas tisz, (gróf **Andrássy Manó** fia.) **Treffort Ervin**, (a miniszter fia.) **Szítányi Ödön**, **Kovács Eerecz** pestmegyei aljegyző dr. **Nagy Lajos** fővárosi tanácsjegyző, **Karácsonyi Jenő** ügyvéd, **Kvassay Gusztáv** statisztikai hivatalnok, **Dalmady Sandor** pestmegyei aljegyző, **Ballagi Géza** tanár és dr. **Ballagi Aladár** (dr. **Ballagi Mór** fiai) **Márkus Imre**, (**Márkus István** képviselő fivére,) **Olsavszky Lajos** miniszteri hivatalnok, **Szigligeti József**, a népszínház tagja sat. Midőn a Hess-ezred háromezer katonája utazott át Budapesten, St-Pöltenből Bosznia felé, Hajók a **Rudolf-rakparton** kötöttek ki. A közönség szívtart, bort, hust, gyümölcsöt, süteményt osztogatott ki az osztrák fiúk közt, kiket elragadott ez a vendégszeretet s váltig kiáltottak: „Éljen a mádjár!” A fővároson mindennap sok csapat utazik át. Mára Bécs és környékének helyőségét várják, mely tízezer emberből áll s hetven hajón jó.

Az Este-ezredhez múlt héten ötven legény jelentkezett önkénytesnek, azonban csak 18 vált be.

Vegyes hírek a vidékről.

A horvát országgyűlés képviselői közt az ellenzék csak hét tagból áll.

Vasuti hid-utaztatás. Tornóczról írják nekünk: „Kedden reggel négy és hat óra közt érdekes műszaki művelet volt látható a Vág partján. A Vág fölött épült pompás vasuti hidat, mely a régi mellett épült, alkalmas gépekkel, a régi hid helyére tolták. Persze azért jártak el így, hogy a Budapest és Bécs között való közlekedés ne szakadjon meg. A hid s a helyrehozható gépek **Karbutt lengyel mérnök** műve. A nem mindennapi látványt a kora reggel s csipősen hős idő dacára is igen sokan nézték. Ott voltak: **Seyler Izabella** k. a. (**Karbutt menyasszonya**), **Seyler Leona**, a **Hertelendy** nővérek, **Wolff** k. a. sat. Legérdekesebb volt, hogy a régi hid lebontása, az új roppant súly helyrehozása, alig harmadfél órába került. Kevéssel ezután már vonatok robogtak rajta.

Csépen mai naptól kezdve postahivatal működik, melynek kézbesítési területe **Csép**, **Sziget-Ujfalu** és **Sziget sz. Márton**.

Balesetek és elemi csapások.

Miskolcz veszedelme.

A vasuti indóház körül is, sok jel tudatja a várost ért csapást melyről mult számunk röviden hozott hírt. A kukoricza-földeket köröskörül víz borítja, az utak feneketlenek, a vasuti vonalon dolgoznak, de a vonatok már rendszeren közlekednek, habár a sérült részeken igen lassan, s azért minden vonat fél- vagy háromnegyed órát késik. Magában az indóházban élénk a forgalom, százával jönnek a látogatók a vész színhelyére; az indóház vendéglője Kassáról és Budapestről el van látva elég élelmi készlettel.

A város rémítő látványt nyújt. A főutczákon térdig ér a sár s a víz, minden lépten-nyomon embermagasságnyi torlaszok gátolják a közlekedést, mely torlaszok sár, gerendák, s — emberi és állati hullákból állanak. A víz szivattyuzása s a torlaszok eltakarítása roppant erővel foly, sok ezer ember dolgozik ezen, de eddig a munka alig felét győzték meg. Még mindig találnak holtakat; a halottak száma eddig megközelíti a 400-at. Az időjárás forró lett, s képzelni, hogy az utcákon már is mily dögletes a lég. A ki teheti, menekül a széncsétlen városból, mely még pár nappal előbb a felső magyarországi kereskedelem egyik központja volt, ma pedig siralmas romhalmaz.

A segélyre nagy és égető szükség van. Ivóvízben, eleségben nagy a hiány. S még ezenfelül egyéb rendkívüli inízkedésre is lesz szükség. A város lakóinak mintegy harmadrésze elveszítette a szó betűszerinti értelmében mindenét, a moratorium megadása ezek kötelezettségeire vonatkozólag elkerülhetetlen. A kereskedők majdnem mindegyike tönkre ment. Az utczában elszórva hevernek a boltbeli holmik a sárban, Egyes utcákon gabna van a sár közé szórva. Egy kocii ily gabnát 50 krral árulnak. Az élelmi czikkek ára igen felszökött, egy liter tej ára 30 kr.

Szeptember 1-én ismét nagy rémtetés volt Miskolczon. Valaki azt hiesztelte, hogy a diósgyőri vashámozokban áttört a víz s a roppant víztömeg Miskolcznak veszi útját. Ez leírhatlan jelenetekre adott alkalmat. A harangot félreverték, a a nép menekült, volt sirás, jajgatás, lőtás-futás; — iszonyu zürzavar. Csakhamar kitért, hogy a hir alaptalan; mint mondják, azért kitérték, hogy a közzavarban a tolvajok jobban garázdálkodhassanak. Mert hát tolvaj is van sok, a városi rendőrök nem képesek a rendet fentartani; de a Budapestről jött rendőri segítséggel majd csak helyreállítják a közbiztonságot.

Ö felsége Rohonczy tbnok által 5000 frtot küldött, mely azonnal szétosztatott. Rohonczy tegnap délután utazott el Miskolczról Egerbe, hova 3000 forintot vitt. Magában ült egy I. osztályu kocsiban, s a pénzt rejtő nagy tárczát a vasuti kocii vánkosa alá dugta. Midőn Fűzes-Abonyban kiszállt, a pénztárczát is, meg dohánytárczáját is a kocsiban feledte. A dohánytárczát azonnal megtalálták, de a pénztárczát sokáig keresték. A tárcza elvesztéséről az állomásfőnökök táviratilag értesítettek s a vasutkocsi több állomáson átkutattatott. Végre Ludason megtalálták a tárczát s az Egerbe küldetett.

Eger városra is végzeteljes nap virradt augusztus 31-én. E nap reggelén 5¹/₂ órakor az éjjel szakadatlanul hulló zápor folytán a hegyekben összegyűlt áradat elrombolván a várost védő gátot, néhány percz alatt víz alá merítte a várost, s iszonyu pásztitással vonult át megsemmisítve mindent, ami útjában lakásokban, boltokban, raktárakban, pinczékben stb. találtatott. Mentésről szó sem lehetett. Összes kereskedőink, iparosaink a szó szoros értelmében véve, mindent elvesztették, számos lakostársunk koldusbotra jutott.

Eddig 5 hulla találtatott fel.

Állatokban hiányzik mintegy 147 darab.

Összeomlott eddig 25 ház, összeomlással fenyeget mintegy 60. Kisebb-nagyobb mértékben megrongálva van minden ház a város I., II., III., IV-dik negyedében, továbbá a felnémeti czifra, makkári s a hatvan IV-ik negyed egy része.

Három kőhid kivételével, melyek szintén tetemesen megrongáltattak, összes közlekedési hidaink megsemmisültek s utcáink megrongáltattak.

A legnagyobb kár a lakosztályokban, boltokban, tüzelhelyiségekben, pinczékben, raktárakban stb. történt s már eddig is két millió frt. értékben constatálható az, nem számítva ide a katonai raktárakban történt kárt, mely maga néhány százezerre megy.

Az emberbarátok nemes részvéte s jószívtségéhez apellálnak, s kérjük segély-adományokkal enyhíteni lakostársaink nyomorát, s azokat alólírott vészbizottsághoz intézni. Az elmondott csapás nagysága bőven indokolja, a nyomor nevében intézett esedezésünket. Kelt Egerben, 1878. sept. 2-án Tavasy Antal polgármester, mint a vészbizottság elnöke.

Ugyancsak Egerből jelenti az ottani lap: Eger városát aug. 31-én, a reggeli órákban megrázó szerencsétlenség érte. A hegyekben dúló felhőszakadás után iszonyu víz-ár

tört a városra, ledöntvén az Eszterházy püspök által emelt védő falat (Posuerunt.) A főbb utcákon ölnyi, sőt nagyobb magasságban rohant az ár ³/₄6-tól közel két órán át. A ferencziek, angol kisasszonyok és irgalmas nénék templomaiban a víz egész az oltárok derekáig hatolt, s a padokat kimozdította helyükből; a minorita rendtűknél pedig beszakította s megtöltötte a sirboltot. Az érseki lak, az előtte elterülő parkkal, a földszinti ablakig szintén vízben áll. A kár leírhatlan; néhány ház teljesen elsodortatott. Az egyházi épületek közül legtöbbet szenvedett a misericordianusok klastroma és kórháza, hol a víz a gyógyszertár ajtaját is felülhaladta. Érsek ő exja azonnal a segélynyújtás első perczeiben, ezer fitot, utóbb ismét ezeröttszáz frtot küldött a város polgármesterének, a legstürgetőbb szükségek fedezésére.

A felhőszakadás nem egyedül Miskolczot tette tönkre. Távirati hírek szerint: Eger, Mád s az egész Hernád-völgy is sokat szenvedett. Egerben hét láb magas víz állott a mélyebben fekvő részeken s hogy hány ember veszett el, nem tudni. Házak dőltek össze, a nagy Schwarzfélé gőzmalom leomlott s mindenféle borasztó nyomor uralkodik. Az érkező tudósítások nagyon elszomorító adatokkal és részletekkel teltek. A meg nem látogatott szomszéd helységekből és városokból gyors segélyt küldenek.

Vegyes hírek a külföldről.

A párisi köztárlaton az osztrák-magyar kiállítók 70%-a nyer kitüntetést.

„**Kincsem**“ Bäden-Bädenben is nyertes lett, ezutal 39-ikszere Aranyserleget és huszezer márkát nyert.

Salvator Károly főherczeg ujonstülött kis leányát kedden keresztelték meg a badeni plébániatemplomban. Jelen volt ő felsége a király is, kit érkezésekor a közönség lelkesülten éljenzett. Ő felsége egyenesen a plébániatemplomba ment, hol Kutscher bibornok a keresztelést végezte. Jelen voltak: Salvator Károly főherczeg gyermekeivel, Mária Theresia főherczegnő (mint keresztanyja) és Mária (Rainer főherczeg neje.) A kis főherczegkisasszonykát Mária Immakuláta Emilia nevekre keresztelték. A szertartás után ő felsége a beteg főherczegnő palotájába ment, majd a Rainer főherczeg villájában déjeunezett. Egynegyed háromkor tért vissza Bécsbe.

Midhát basát visszahívták Konstantinápolyba. Ezt Anglia stürgette.